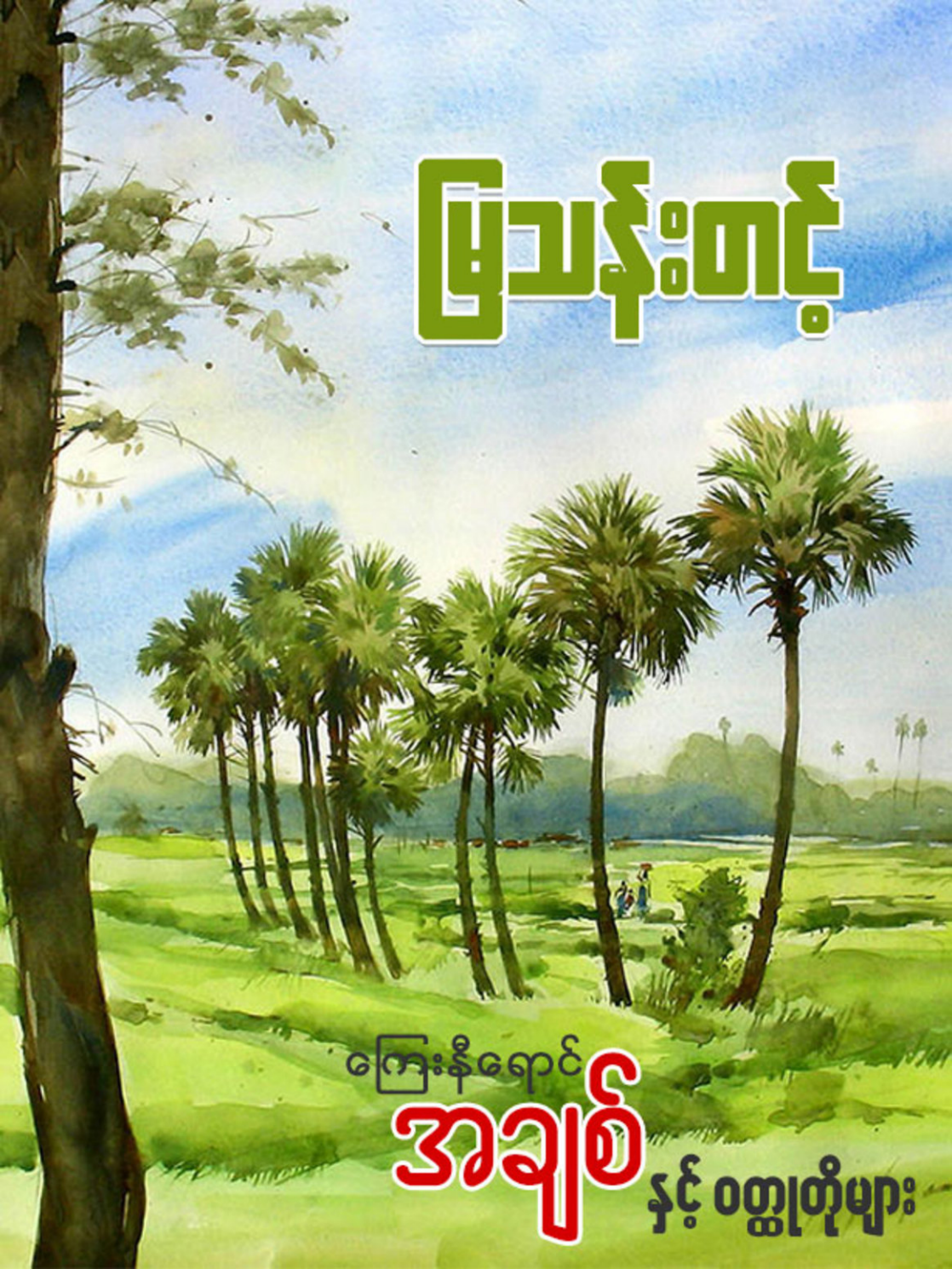

ပြသန်းတင်

ကြေးနီရောင်
အချစ်

နှင့် ဝတ္ထုတိုများ

ကြေးနီရောင် အချစ်ဝတ္ထုလှလှကလေး တစ်ပုဒ်

သူ့ကို မြစ်ကြီးနားအဆန်ရထားပေါ်မှာ ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ မြစ်ကြီးနားအဆန် သည် မန္တလေးဘူတာကြီးမှ သုံးနာရီတွင် ထွက်၏။ အထက်တန်းတွဲတွင် လူသိပ်မရှိလှ။ အသက် ခြောက်ဆယ်ကျော်ခန့် ရှိသည့် ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်သည့် ကချင်အမျိုးသားကြီး တစ်ယောက်။ (နောင်တွင် ထိုအမျိုးသားကြီးမှာ သင်းအုပ်ဆရာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည် ဟု သိရသည်။) အရာရှိပေါက်စလား ကျောင်းသားလားဟု ကျွန်တော် မခွဲခြားနိုင်သော အသက်သုံးဆယ်တွင်း လူငယ်နှစ်ယောက် (သူတို့ နှစ်ဦးမှာ ဆောက်လုပ်ရေးမှ အငယ်တန်းအင်ဂျင်နီယာများ ဖြစ်ကြောင်း နောင်တွင် သိရသည်။) စစ်ဗိုလ်ကလေးတစ်ယောက် (သူ့ကို ယူနီဖောင်းဝတ်ထားသဖြင့် စစ်ဗိုလ်မှန်း သိရခြင်းဖြစ်သည်။) ညားခါစ လင်မယား ဖြစ်ဟန်တူသည့် လင်မယားစုံတွဲတစ်တွဲ၊ (သူတို့ ကယုကပင် ချစ်တုံတင်နေကြ ပုံကိုကြည့်၍ ညားခါစလင်မယားဟု ပြောရခြင်းဖြစ်သည်။) အသက် ငါးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိ အရာရှိကြီး ကတော်နှင့် တူသူတစ်ယောက်နှင့် ဆံပင်ကို အကြေကောက်ကောက်ထားသည့် သူ့သမီးငယ်၊ (အရာရှိကတော်ဟု ဆိုရခြင်းမှာ သူ့အဆင်အပြင်နှင့် သူ့စကားများ အရ သိရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ ထို အမျိုးသမီးကြီးသည် သူ့ယောက်ျားအရာရှိကြီး ဘယ်မျှအလုပ်ကြိုးစားကြောင်း၊ ညရုစ်နာရီကိုးနာရီ ထိုးမှ ရုံးဆင်းတတ်ကြောင်း၊ ယခင်က သူတို့ အတွက် ရုံးကားနှစ်စီးရသော်လည်း ယခုမှ တစ်စီးသာ ရသဖြင့် လွန်စွာ

ဒုက္ခရောက်လှကြောင်း စသည် စသည် စကားများကြောင့် လည်း သူ့အမျိုးသားမှာ တော်တော်ကြီးသည့် အရာရှိကြီးဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆလိုက်သည်။) ထို့အပြင် ကုန်သည် နှင့် တူသူ လူရွယ်သုံးယောက်နှင့် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး တစ်ယောက်တို့ သာ ပါသည်။

မန္တလေးမှ ထွက်လာတုန်းက ကျွန်တော်တို့ တွဲထဲတွင် လူသိပ်မများလှ။ ချောင်ချောင်ချိချိပင်။ ကျွန်တော်သည် အင်းဝတံတားကြီးနားသို့ ရထားရောက်သည့် အခါတွင် တောင်ဘက်တွင် လှမ်းမြင် ရသော နန်းမတော်မယ်နု အုတ်ကျောင်းကိုလည်းကောင်း၊ မြောက်ဘက်တွင် လှမ်းမြင်ရသော ရွှေကြက်ယက်နှင့် ရွှေကြက်ကျ စေတီနှစ်ဆူကိုလည်းကောင်း၊ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးပေါ်မှ ဗျိုင်းတောင် အသွေး ထုံးရောင်ဖွေးနေသော စေတီပုထိုးများကိုလည်းကောင်း ငေးကြည့်လာခဲ့သည်။ ။ အင်းဝ တံတားကိုကျော်၍ စစ်ကိုင်းဘူတာသို့ဝင်လျှင် ခရီးသည် အတက်ဆင်းရှိသည်။ ။ အများအားဖြင့် တက်သူများ ဖြစ်သည်။ ။ ကျွန်တော်သည် ရထားပြတင်းမှ ခေါင်းပြုကာ တာရိုးအောက်မှ ဝပ်စင်းနေ သော စစ်ကိုင်းကိုငေးကြည့်နေသည်။ ။

ထိုစဉ် ကျွန်တော်တို့ တွဲထဲသို့ လူငယ်နှစ်ယောက် သုံးယောက်နှင့် အမျိုးသမီးငယ် လေးငါး ယောက်ခန့် တက်လာကြ၏။ လူငယ်များမှာ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် ဂျင်းဂျာကင်တို့ ကို ဝတ်ထားကြ၍ အမျိုးသမီးငယ်များမှ ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်ကို အပြင်ထုတ်ပြီး ဝတ်ထားကြ၏။ သူတို့ အားလုံးသည် ကျွန်တော်တို့ တွဲပေါ်မှ နေရာလွတ်များ တွင် ဝင်ထိုင်ကြသည်။ ။ သူတို့ တွင် ပါလာသည့် ပစ္စည်းများက လည်း မနည်းလှ။ တစ်ယောက်လျှင် ပလတ်စတစ်ခြင်း နှစ်လုံး သုံးလုံးခန့်။ ကက်ဆက်ကို ပိုက် ထားသူကလည်း ပါသေးသည်။ ။ သူတို့ အားလုံး၏ အပြောအဆိုကို နားထောင်ခြင်းဖြင့် ကချင်အမျိုး သား၊ အမျိုးသမီးငယ်များ ဖြစ်ကြောင်း

သိရသည် ။

အမျိုးသမီးငယ်များမှာ နှစ်ဆယ်ကျော် အစိတ်အတွင်းမှာ သာ ရှိကြဦးမည်။ သို့ရာတွင် ဆံပင် တိုများ နှင့် ဖြစ်၍ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲတွင် မူ နှစ်ဆယ်ကျော် ရွယ်တူတွေချည်း ဖြစ်နေသည် ။

ရထားထွက်သည့် အခါတွင် သူတို့ တစ်သိုက်တွင် သူတို့ ပစ္စည်းများကို နေရာချကြ၊ သူတို့ အားလုံးသည် ရပ်အချောကြီး မဟုတ်ကြသော်လည်း ငယ်ရွယ်နုပျိုခြင်းကြောင့် သူတို့ မျက်နှာများ သည် ကြည့်ကောင်းနေကြ၏။ သူတို့ အထဲတွင် အရပ်မြင့်မြင့်၊ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ မျက်လုံးမျက်ခုံး ကောင်းကောင်း နှင့် အမျိုးသမီးလေးကို ကျွန်တော် သတိထား၍ ကြည့်မိသည် ။ အသားမှာ မူလက ဖြူဝင်းခဲ့ပုံရသော်လည်း ယခုမူ နေလောင်သဖြင့် ကြေးနီရောင် ပေါက်နေလေပြီ။ သို့ရာတွင် သူ၏ ကြေးနီရောင် အလှသည် တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းနေ၏။ အသားအရေ စိုပြည်တင်ရွန်းလျက် ကောင်းကင်နှင့် မြေကြီးကြားက လွတ်လပ်လဟာထဲတွင် ရှင်သန်ကြီးပြင်းခဲ့ရသော တောပန်းရိုင်း တစ်ပွင့်နှင့် တူနေသည်။

ကြေးနီရောင်အလှသည် သူတို့ ထဲတွင် အကြီးဆုံးဖြစ်ဟန် တူသည် ။ ရန်ကုန်-မန္တလေး စသည့် မြို့များ သို့လည်း မကြာခဏ ရောက်ဖူးဟန် ရှိသည် ။

နေဝင်ရီတရောတွင် ရထားသည် ပဒု-ခက်ခတွင် ရပ်၏။ ကျွန်တော် သည် အိတ်ထဲတွင် ပါ လာသည့် ဇွန်းနှင့် ခက်ရင်းကို ထုတ်၊ ရေပုလင်း အသင့်ပြင်ကာ မန္တလေးမှ ဝယ်ယူလာသည့် ဒံပေါက် ထုပ်ကို ဖြေ၍ စားသည် ။ ပဒု-ခက်ခမှ ထွက်လျှင် ကြေးနီရောင် အလှတို့ တစ်သိုက်လည်း သူတို့ တွင် ပါလာသည့် ထမင်းထုပ်များကို ဖြေ၍ စားကြသည် ။ ထိုမျှမက သူတို့ အထဲတွင် ခြင်းထောင်ထဲတွင် ပါလာသည့် ဆီတို့ ဟူး၊

မုန့်ညင်းချဉ်ထုပ် စသည် တို့ ကိုလည်း ထုတ်၏။

"အစ်မ ဒီတစ်ခေါက် ဘယ်လောက်ကျန်သလဲ"

အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက်က ကြေးနီရောင်အလှကို လှမ်းမေးသည် ။

"တစ်ခု"

သူတို့ တစ်တွေ ဘာရောင်း၍ ဘာဝယ်လာသည် ကို ကျွန်တော်မသိ။ စစ်ကိုင်းဘက်တွင် လည်း ကောင်း၊ မန္တလေးတွင် လည်းကောင်း အရောင်းအဝယ် ဖြစ်ခဲ့ကြပုံရသည် ။ သူတို့ ရောင်းသည့် ကုန် ပစ္စည်းသည် ကန့်သတ်ကုန်လော၊ ကင်းလွတ်ကုန်လော ဆိုသည် ကိုလည်း ကျွန်တော် မသိနိုင်။

“ဘာတွေ ဝယ်လာသလဲ”

“သိပ်မဝယ်နိုင်ပါဘူးဟယ်၊ ကလေးတွေဖို့ အင်္ကျီစကလေးတွေရယ်၊ အမေဖို့ အင်္ကျီထိုးပေး မလို့ သိုးမွေးနှစ်ပေါင်လောက်ရယ်”

“ဟိုကက်ဆက်ကြီးကရော”

အမျိုးသမီးငယ်က ထိုင်ခုံပေါ်တွင် တင်ထားသည့် နေရှင်နယ်ကက်ဆက် ခပ်ငယ်ငယ် တစ်လုံးကို မေးငေါ့ပြသည် ။

“ဒါက ပြန်ရောင်းရမယ်လေ၊ ဒီတစ်ခေါက်မှာ ဘာမှ ကိုက်တဲ့ ကုန်ရှာလို့ မတွေ့ဘူး။ တွေ့တော့လည်း ငါ့မှာ ပိုက်ဆံမလောက်ဘူး၊ ဒါနဲ့ ကက်ဆက်တစ်လုံး ဝယ်လာတယ်။ အနည်းဆုံး ခရီးစရိတ်ကလေးတွေ့ကျေမှာ ပေါ့”

“ကလေးတွေကို အမေနဲ့ ထားခဲ့သလား”

“ဟင့်အင်း၊ အမေက တခြားမှာ နေတယ်။ အိမ်မှာ သူတို့ နဲ့ အဘိုးကြီးပဲ ထားရစ်ခဲ့ရတယ်”

ကြေးနီရောင်အလှ၏ မျက်နှာကလေးသည် ညှိုးသွား၏။ ကျွန်တော်သည် သူ့မျက်နှာ ကလေးကိုကြည့်ရင်း စဉ်းစားနေသည် ။ ကလေးတွေကို အိမ်မှာ ထားရစ်ခဲ့သည် ဆိုတော့ သူ့မှာ ခင်ပွန်းတို့ ဘာတို့ ရှိမှာ ပဲ။ ခင်ပွန်းက ဘာလုပ်သလဲ။ ရုံးအမှုထမ်းလား၊ ကုန်သည် လား၊ ဒါမှ မဟုတ် မုဆိုးမလေးတစ်ယောက်လား၊ အဘိုးကြီးဆိုတာ အဖေလားဟု တွေးနေသည် ။

ရွှေဘိုကို ရထားဝင်လာသည့် အခါတွင် မှောင်စပျိုးနေလေပြီ။ အဝေးလယ်ကွင်းများ သည် အမှောင်ထဲတွင် ကန္တာရကြီးများ နှင့် တူနေသည် ။ ရထားမီးက ခပ်မှိန်မှိန်၊ ရထားသည် ဘူတာတစ်ခု ပြီးတစ်ခု ရပ်၏။ ရထားရပ်တိုင်း ရထားဘေး ပလက်ဖောင်းမှ ဈေးသည် များ ၏ အော်သံများကို ကြားနေရသည် ။ ခဏကြာလျှင် ရထားသည် ဂျိမ့်ခနဲလှုပ်ကာ ဒုန်းစိုင်းနေသော မြင်းကြီးတစ်ကောင် လို တောတောင် စိမ့်မြိုင်တွေထဲမှ ဖြတ်ခုတ်လာသည် ။

ကျွန်တော်သည် ရထားခုံပေါ်တွင် ထိုင်လျက် အိပ်ရန် ကြိုးစား၏။ သို့ရာတွင် မပျော်ပါ။ သူတို့ တစ်တွေ လှုပ်ရှားသံ၊ သူတို့ တစ်တွေ စကားပြောသံ၊ သူတို့ တစ်တွေ ရယ်သံ၊ သူတို့ တစ်တွေ ဂီတာတီးသံ၊ သီချင်းဆိုသံတို့ ကို ကြားနေသည် ။ ကချင်ဘာသာဖြင့် ဆိုနေသည် ။ နားထောင်လို့ ကောင်းနေသည် ။ ထိုသီချင်းသံသည် ကျွန်တော် ကြားဖူးသော ကချင်ကျေးလက်သီချင်းကို ပြန်လည် ဆန်းသစ်သော တေးတစ်ပုဒ်လား၊ ခေတ်ပေါ်တေးလား ဆိုသည် ကိုလည်း ကျွန်တော် မသိနိုင်။ ကျွန်တော် ကြားဖူးသော ကချင်ကျေးလက်သီချင်းမှာ အချစ်ဘွဲ့ဖြစ်သည် ။

မေခနှင့် မလိခ မြစ်ဆုံမှ သောင်စပ်တွင် ရွှေမှုန်ကလေးတွေ
ဝင်းနေကြသည်။ ။ ထိုရွှေမှုန် ကလေးများကို သူ ကျင်ယူ၍ ရသည် ။
ပင်မြင့်ယံတွင် ငွေရောင်သစ်ခွတွေ ဖွေးဖွေးလှုပ်အောင် ပွင့်နေ ကြသည်
။ ထိုသစ်ခွပန်းကိုလည်း သူ ဆွတ်နိုင်သည် ။ တောင်စောင်းတွင် တောင်
ဆိတ်တစ်ကောင် ပြေးနေသည် ။ ထိုအပြေးမြန်သော တောင်ဆိတ်ကိုလ
ည်း သူဖမ်းနိုင်သည် ။ သို့ရာတွင် ရွှေမှုန်လိုဝင်း၍ သစ်ခွလို ငွေရောင်ဖြူ
ဖွေးကာ တောင်ဆိတ်လို အပြေးမြန်သော သူ့ချစ်သူကိုမူ သူ မရနိုင်ဟု
ကျေးလက်သီချင်းထဲတွင် လုလင်က ညည်းတွားသည် ။

ယခု သူတို့ တီးနေသည့် ဂီတာသံနှင့် သူတို့ ဆိုနေသည့် သီချင်းသံသ
ည် အချစ်ဘွဲ့လား၊ အချစ်ဘွဲ့ဆိုလျှင် လွန်လေပြီးသောအခါက အချစ်ဘွဲ့
လော။ နှစ်ဆယ်ရာစုနှောင်းကာလ၏ အချစ် ဘွဲ့လော၊ ဘယ်အချိန်က
အချစ်ဘွဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အချစ်၏ အသွေးအရောင်ပါလျှင် ဘဝသည် စိုပြည်
လှပမြဲပင်။

ကျွန်တော်သည် အချစ်ဝတ္ထုများ ဖြင့် နာမည်ကြီးလာသော စာရေး
ဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း အချစ်ဝတ္ထုတွေကို
ရေးခဲ့သည် ။ ယခု သက်လတ်ပိုင်းရောက်လာ၍ သားတွေ သမီးတွေ အ
ရွယ်ရောက်လာသည့် အခါတွင် လည်း အချစ်ဝတ္ထုများကိုပင် ရေးဦးမ
ည်သာ ဖြစ်သည် ။ လောကတွင် အချစ်လောက် သန့်ရှင်းသည့် အရာ၊ အ
ချစ်လောက် ဖြူစင်မြင့်မြတ်သည့် အရာ မရှိဟု ကျွန်တော် ယုံသည် ။ ဝေ
ဖန်ရေးဆရာတွေက ကျွန်တော့်ဝတ္ထုများကို မည်သို့ ဝေဖန်ကြသည် ဖြစ်
စေ ကျွန်တော် ဂရုမထား။ ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က ရေးဖွဲ့ခဲ့သည့် အချစ်ဝ
တ္ထုများကို ထိုစဉ်က ဆယ်ကျော် သက်များ ဖတ်ခဲ့ကြသည် ။ သူတို့ တစ်
တွေ ကြီးပြင်းအရွယ်ရောက်၍ အချစ်ဝတ္ထုကို မဖတ်ကြသော် လည်း
နောင်လာမည့် ဆယ်ကျော်သက်များက ကျွန်တော့်အချစ်ဝတ္ထုကို ဖတ်

နေကြသေးသည် ။ နောင်တွင် လည်း မျိုးဆက်သစ်လူငယ်များ သည် ကျွန်တော့်အချစ်ဝတ္ထုများကို ဖတ်နေပေလိမ့်ဦး မည်။ ကောင်းကင်တွင် နေမင်းထွန်းလင်း၍ လမင်းဝင်းပနေသမျှ အချစ်ရှိနေဦးမည်။ ဘဝရှိနေသေး သမျှ အချစ်သည် ရှိနေဦးမည်။

ကျွန်တော်ရေးသော ဝတ္ထုများ ထဲမှ ဇာတ်လိုက်မင်းသားလေးများ သည် ရွှေမင်းသားလေးတွေ ဖြစ်နေမည်။ ဇာတ်လိုက်မင်းသမီးကလေး များ သည် ရွှေမင်းသမီးလေးတွေ ဖြစ်နေရမည်။ သူတို့ ၏ အနုအနွဲ့သည် လိပ်ပြာတောင်ပံခတ်ရုံဖြင့် မူးမေ့သွားသော ဝေဠုမြတ်စွာမင်းသမီး ၏ နှုပ်နွဲ့ပုံမျိုး ဖြစ်နေရမည်။ သူတို့ ၏ အချစ်ပန္နက်ကဲ့သို့ ခိုင်မြဲရမည်။ သူတို့ ၏ အလွမ်းသည် စန္ဒကိန္နရီဇာတ်မှ ကိန္နရီ ကန္နရာမောင်နှံ၏ အလွမ်းကဲ့သို့ နုနေပေရမည်။ သူတို့ ၏ ဒုက္ခသည် စင်ဒရဲလား၏ ဒုက္ခကဲ့သို့ လှနေရမည်။ သူတို့ ၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းသည် ဂရိပုံပြင်ထဲမှ သိုးကျောင်းသားလေးနှင့် ကရီးမိုင်းလ် ၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းကဲ့သို့ ဆွတ်ပျံ့ဖွယ် ကောင်းနေရမည်။ သူတို့ ဇာတ်ပေါင်းခန်းသည် ချားလ် မင်းသားနှင့် ဒိုင်ယာနာတို့ ၏ မင်္ဂလာခရီးကဲ့သို့ ကြည်နူးစရာ ကောင်းနေရမည်။

ကျွန်တော့်အချစ်ဝတ္ထု သန့်သန့်များ ထဲတွင် အရပ်ဆိုးကျည်းတန်မူ တွေ မပါစေရ။ အနီဌာရုံ တွေ မပါစေရ။ အားလုံးသည် ဣဌာရုံ လွမ်းခြုံနေရမည်။

ကျွန်တော်သည် အချစ်ဝတ္ထုလှလှကလေးတွေဖြင့် နာမည်ကြီးလာသူဖြစ်ရာ ကလောင်တံကို လွှတ်ချလိုက်သည့် အချိန်အထိ အချစ်ဝတ္ထုလှလှကလေးတွေကို ရေးသွားမည်။ လောကတွင် အချစ် လောက်သန့်ရှင်း၍ အချစ်လောက် ကြည်နူးစရာကောင်းသည့် အရာသည် မရှိဟု ကျွန်တော် ယုံသည် ။ အချစ်ကို ညစ်ညမ်းအောင်လုပ်သည် ကို ကျွန်တော် မခံ

နိုင်။ အချစ်ကို ဇီဝဗေဒဆိုင်ရာ လိုအပ်ချက်နှင့်
ရောထွေးယှက်တင်လုပ်ခြင်းကို ကျွန်တော် သည်းမခံနိုင်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် အချစ်ဝတ္ထုလှလှကလေးများကို တစ်
လျှောက်လုံး ရေးခဲ့သည်။ ယခုလည်း ကျွန်တော်သည် အချစ်ဝတ္ထုလှလှ
ကလေးတစ်ပုဒ် ရေးရန်အတွက် ခရီးထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ပျော်တစ်ဝက် နိုးတစ်ဝက်ဖြင့် သူတို့ စကားများကို
နားထောင်ကြည့်သည်။ အထူးသဖြင့် ကြေးနီရောင်အလှ၏ စကားများ
ကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားထောင်မိသည်။

သူ့ကို အဖော်များက ‘ခေါန်နူး’ ဟု ခေါ်ကြသည်။ သြော်... သူ့နာမည်
ခေါန်နူးတဲ့။ လှလိုက် သည့် နာမည်ကလေး။ ခေါန်နူးဆိုတော့ အထွေး
ဆုံးပေါ့။ ညီမလေးပေါ့။

ခေါန်နူး၏ အဖေနှင့် အမေများမှာ တောတွင်းသူပုန်အုပ်စုတစ်ခုမှ ဖြစ်ကြောင်း၊ ခေါန်နူးကို လွန်ခဲ့သည့် အနှစ်အစိတ်ခန့်က မွေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့ကို မြောက်ဘက်တောင်ကုန်းဒေသရှိ တောင်တန်းကြီးတစ်ခုမှ တောင်စွယ်ကလေးတစ်ခုပေါ်တွင် မွေးဖွားခဲ့ကြောင်း၊ နောင်တွင် ခေါန်နူး သည် တောတွင်းသို့ပါလာခဲ့ပြီး အိမ်ထောင်ကျခဲ့ကြောင်း၊ သားသမီးများ ရသည့် အခါတွင် လက်နက် ချကာ မြစ်ကြီးနား မန်ခိန်ရွှေစက်တွင် အခြေချခဲ့ကြောင်းဖြင့် သူတို့ စကားများ အရ သိရသည်။

* * *

မြစ်ကြီးနားအဆန်သည် နဘားဘူတာတွင် အကြာကြီးရပ်သည်။ နဘားဘူတာရုံကလေး သည် မနက်ခင်း ဝေလီဝေလင်းထဲတွင် လှုပ်ရှား

အသက်ဝင်နေသည် ။ ထိုအမှောင်ကြီးထဲတွင် မီးရောင်ကလေးများ သည် ပိုးစုန်းကြူးများ လို လက်နေသည် ။

ဘူတာထဲသို့ ဆင်းကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ကျွန်တော်လာခဲ့သည် ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် လူတွေ ပြည့်ကျပ်နေ၏။ စားပွဲလွတ်ရှာမတွေ့ သဖြင့် ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေစဉ်...

“ဪ... ဦးလား၊ လက်ဖက်ရည်သောက်ပါဦးလား”

ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် ခေါ်နန်းနှင့် သူ့အဖော်နှစ်ယောက်။ သူတို့ စားပွဲတွင် လူချောင် သဖြင့် ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်၏။

“သောက်... သောက်”

“ဦးက စာရေးဆရာဆို”

ခေါ်နန်းက ကျွန်တော့်ကို မေးသည် ။

“အင်း...၊ အေး... ဟုတ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ”

ကျွန်တော်က တအံ့တဩဖြင့် ပြန်ဖြေသည် ။ ကျွန်တော် စာရေးဆရာမှန်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသွားပါလိမ့်။ ဪ... ဟုတ်ပြီ။ မနေ့ညက ရထားပေါ်တွင် ကျွန်တော်နှင့် ခရစ်ယာန်သင်းအုပ် ဆရာကြီး စကားလက်ဆုံကျခဲ့ကြသည် ။ အသိတစ်ယောက်လာ၍ နှုတ်ဆက်စဉ်ကလည်း ကျွန်တော် တို့ စာရေးဆရာတွေအကြောင်း၊ စာပေအကြောင်း၊ စာဆိုတော်ပွဲတွေအကြောင်း ကျွန်တော်တို့ ပြောဖြစ်ခဲ့ကြသည် ။ ထိုစကားများကြောင့် ကျွန်တော့်ဇာတိကို သိသွားခြင်း ဖြစ်သည် ။

“စာရေးဆရာဆိုတော့ ဘာတွေ ရေးသလဲ၊ အချစ်ဝတ္ထုတွေ ရေးသလား”

ခေါ်နန်းက ကျွန်တော့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးသည်။ ကျွန်တော်
ဘာပြောရမှန်း မသိ။

“အင်း... ဆိုပါတော့ကွယ်၊ အချစ်ဝတ္ထုလှလှကလေးတွေ ဆိုပါတော့”

ကျွန်တော်က ခပ်လွယ်လွယ် ဖြေလိုက်သည်။ ။

“ဒီလိုဆိုရင် ပြောရဦးမယ်၊ စိတ်တော့ မရှိနဲ့ နော် ဦး”

ကျွန်တော် ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေလေပြီ။ ခေါ်နန်းသည် ကျွန်
တော့်ဝတ္ထုများကို ဝေဖန်မည် လား၊ သို့မဟုတ်
မြန်မာစာပေလောကကြီးကို ဝေဖန်မည်လော။

“ပြောပါ ရပါတယ်၊ စာရေးဆရာရဲ့ စာဟာ သူ့ကလောင်က
ထွက်သွားပြီး စာဖတ်ပရိသတ် လက်ထဲ ရောက်သွားပြီဆိုတာနဲ့ သူ မပို
င်တော့ဘူး။ စာဖတ်ပရိသတ်က ပိုင်သွားပြီ။ ဒီတော့ ကြိုက် သလို ပြော
နိုင်ပါတယ်။ မင်းတို့ ပြောတဲ့ စကားနဲ့ ပြောရရင် စာဖတ်သူက စားသုံး
သူကိုး။ ပစ္စည်း တစ်ခုကို သုံးကြည့်တယ်။ ကြိုက်ရင် ကြိုက်တယ်လို့
ပြောနိုင်တယ်။ မကြိုက်ရင်လည်း မကြိုက်ဘူး လို့ ပြောနိုင်တယ်။ စား
သုံးသူမှာ ထင်မြင်ချက် ပေးပိုင်ခွင့် ရှိတာပဲ။ ထင်မြင်ချက်ပေးတာကို မခံ
ချင် ရင် မခံနိုင်ရင် ဒီပစ္စည်းကို စားသုံးသူလက်ထဲကို မဖြန့်နဲ့ ပေါ့။ ကို
ယ့်ဘာသာကိုယ် သိမ်းထားပေါ့။ ခု တို့ စာအုပ်တွေကတော့ မင်းတို့ စား
သုံးသူလက်ကို ဖြန့်လိုက်ပြီ။ ဒီတော့ မင်းတို့ အကြိုက်နဲ့ တွေ့ချင် လည်း
တွေ့မယ်။ တွေ့ချင်မှ လည်း တွေ့မယ်။ ချို့သည် ခါးသည် ကို ပြောပိုင်ခွ
င့် ရှိပေတာပေါ့”

“ကျွန်မကတော့ ဒါတွေကို နားမလည်ပါဘူး၊ စာရေးဆရာနဲ့ တွေ့ခဲ့
တော့ ပြောချင်တာ ကလေးတွေ ရှိလို့ ပါ”

“မင်းက ဝတ္ထုတွေ ဘာတွေ ဖတ်လို့ လား”

“ဟိုတုန်းကတော့ အရမ်းဖတ်တာပေါ့”

“ဟိုတုန်းက အရမ်းဖတ်တယ်ဆိုတော့ အခုကော”

ခေါန်နူးက ပြုံး၍ ခေါင်းယမ်းပြလိုက်ကာ...

“ခုတော့ သိပ်မဖတ်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ ”

ခေါန်နူး၏ မျက်နှာသည် တည်သွား၏။

“ဪ... ဦးတို့ ဝတ္ထုတွေကိုပဲ ပြန်ကြည့်ပါဦး။ တစ်ခါလာ အချစ်၊ တစ်ခါလာ အချစ်၊ ကောင်မလေးနဲ့ ကောင်လေး ချစ်လိုက်ကြတာ၊ သူတို့ မှာ အချစ်ကြောင့် ပျော်၊ အချစ်ကြောင့် ဆွေး၊ အချစ်ကြောင့် ရူး၊ အချစ်ကြောင့် ရယ်၊ အချစ်ကြောင့် မျက်ရည်ကျ”

“ဒါကတော့ဟယ် လူငယ်တွေရဲ့ ဘဝမှာ အချစ်ဟာ အရေးကြီးတဲ့ ခံစားချက်တစ်ခု ဖြစ်နေ တာကိုး၊ ‘လူသည် ပေါင်မုန့်တစ်ခုတည်းဖြင့်သာ အသက်ရှင်နေသည် မဟုတ်’လို့ သမ္မာကျမ်းစာ လည်း ဆိုထားသားပဲ။ ပေါင်မုန့်အပြင် တခြားအရေးကြီးတဲ့ အရာတွေ၊ ခံစားချက်တွေလည်း ရှိနေ သေးတယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်သည် အလိုလို ခံစစ်အနေအထားတွင် ရောက်နေသည် ။

“ဟုတ်ပါတယ်။ လူဟာ ပေါင်မုန့်ရှိရုံနဲ့ မပြီးဘူးဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးတို့ စာရေး ဆရာတွေဟာ ပေါင်မုန့်ထက် အချစ်ကို ဦးစားပေးနေကြလို့ ပြောတာပါ။ ဦးတို့ ဝတ္ထုထဲက ဇာတ် လိုက်တွေဟာ ဇာခန်းဆီးတွေနောက်က မထွက်ကြတော့ဘူးလား။ လင်ဆာကားတွေပေါ်က မ

ဆင်း ကြတော့ဘူးလား။ ကတ္တရာစေး လမ်းမကြီးတွေပေါ်မှာ ပဲ လျှောက်နေကြဦးမှာ လား။ ဦးတို့ ဇာတ်လိုက်တွေဟာ ချစ်ရုံသာ ချစ်တတ်ပြီး အသက်ရှင်ဖို့ ကျတော့ ရှာဖွေမစားသောက်တတ်ကြဘူး။ ဦးတို့ ဇာတ်လိုက်တွေကို ကြည့်လိုက်ရင် ဝတ္ထုတစ်ခုလုံးသာ ဆုံးသွားရော၊ ကောင်လေးကလည်း ဘာလုပ်ကိုင်စားသောက်မှန်း မသိဘူး။ ကောင်မလေးကလည်း ဘာလုပ်ကိုင်စားသောက်မှန်း မသိဘူး။ ခေါ်နံနူးတို့လို တောက ကောင်မလေးတွေအကြောင်းကိုတော့ ရေးဖော်မရကြတော့ဘူး လား။”

“တို့ လည်း ရေးပါတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက မင်းတို့ အကြောင်းကို တို့ ကောင်းကောင်း မသိတာက ခက်တယ်။ ဒီတော့ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်က လင်ဆာကားကြီးပေါ်က ကောင်မလေး အကြောင်း၊ ဇာခန်းဆီး နောက်ကွယ်က ကောင်မလေးအကြောင်းကိုပဲ ရေးရတာပေါ့။ ဘယ်တတ် နိုင်မလဲ”

“ဦးရယ်... ရေးချင်တယ်ဆိုရင် ရေးစရာတွေ အများကြီးပါ။ ဒီပြင် မကြည့်နဲ့ ၊ ကျွန်မတို့ ကိုပဲ ကြည့်ပါ။ ကျွန်မတို့ နဖူးထဲမှာ ပြောစရာတွေ အများကြီး။ ဦးတို့ ရေးမယ်ဆိုရင် ရေးလို့ တောင် ကုန်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

သူ့စကားကို သဘောကျ၍ ကျွန်တော် ရယ်လိုက်သည် ။ ခေါ်နံနူးသည် သူ့ခံစားချက်ကို ရင်နှင့် အပြည့်ဟု မပြော။ နဖူးနှင့် အပြည့်ဟု ပြောသွားသည် ။

“ဒါကတော့ မင်းအမြင်ကိုး။ တို့လို စာရေးဆရာတွေကတော့ ငတ်တာ ပြတ်တာတွေကို မရေး ချင်ဘူး။ စိတ်ညစ်စရာတွေကို မရေးချင်ဘူး ။ ရေးရင်လည်း လူတွေက မဖတ်ချင်ကြဘူး။ လူတွေက တို့ စာတွေကို ဖတ်ပြီး ကြည်နူးချင်တယ်။ ပျော်ချင်တယ်။ နေ့စဉ် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ စိတ်ညစ်စရာ၊ စိတ်ရှုပ်စရာတွေက ထွက်ပြေးပြီး ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မ

လေးရဲ့ အချစ်ဘုံ လှလှကလေးကို မြင်ချင် တယ်။ လူတွေက ဒါမျိုးမှ ကြိုက်ကြတယ်။”

“ဒီတော့ တို့ လည်း ပရိသတ်အကြိုက်ကို ရေးရတာပေါ့။ လူငယ်တွေ ဟာ သူတို့ ရဲ့ အချစ်ကို မြင်းမိုရ်တောင်နဲ့ မှ နှိုင်းချင်ကြတယ်။ ချစ်တုန်း ကို မိုးလေဆင်ရင် ကိန္နရီကိန္နရာမောင်နှံလို သူတို့ အလွမ်းဟာ ပင်လယ် လောက်ကြီးတယ် ထင်ကြတယ်။ ချစ်သူရဲ့ မျက်လုံးအဝင့်ဟာ ကုဋေတစ်သန်း လောက် တန်တယ်လို့ ထင်ကြတယ်။ တို့ ဝတ္ထုတွေကို အဲဒီလူငယ်ကလေးတွေက ဖတ်ကြတော့ တို့ လည်း သူတို့ အချစ်အကြောင်းကိုပဲ သန့်သန့်ကလေး ရေးရတာပေါ့။”

“အဲဒီ အချစ်ဝတ္ထုသန့်သန့်ကလေးတွေထဲမှာ စိတ်ညစ်စရာ မပါရဘူး ။ အရုပ်ဆိုးတာ မပါရဘူး။ အကျည်းတန်တာ မပါရဘူး။ လိပ်ပြာက လေးတွေဟာ ကြာပွင့်ပေါ်မှာ နား၊ ကြာပွင့်ပေါ် မှာ အိပ်၊ ကြာပန်းက ဝတ်ရည်ကို သောက်သုံး၊ ကြာဝတ်ဆံကို စားကြသလို တို့ ဝတ္ထုထဲက ကောင်လေးတွေ ကောင်မလေးတွေကလည်း အချစ်ပေါ်မှာ နား၊ အချစ်ကို သောက်၊ အချစ်ကို စားပြီး အချစ်ပေါ်မှာ အိပ်ကြရမယ်။ သူတို့ ရဲ့ အချစ်ညတွေဟာ ငွေလရောင် အမြလင်းနေရမယ်။ သူတို့ အချစ်ညမှာ တိမ်ညိုကလေး ကြက်ဖုတ်ဝပ်စာလောက် ဖုံးသွားတာ နက်ရှိုင်းတဲ့ မဟာငရဲကြီး ဖြစ်နေ ရမယ်။ ဒါမှ သူတို့ က ကြိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် တို့ တစ်တွေ အချစ်ဝတ္ထု သန့်သန့်ကလေးတွေကို ရေးနေကြတာပါ”

“အချစ်ဝတ္ထု သန့်သန့်ဆိုတာကော ရှိလို့ လား ဦး”

“ဘာ... ဘာဖြစ်လို့ မရှိရမှာ လဲ၊ အဲဒီ အချစ်ဝတ္ထုသန့်သန့်ထဲမှာ ... ”

ခေါန်နူးက ကျွန်တော့်ခုခံပုံကို ကြည့်၍ ရယ်၏။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မဆိုလိုတာက အချစ်နဲ့ ဘဝဆိုတာ ခွဲလို့ ရသ

လားလို့ မေးတာပါ”

“ဟင်း... ဘာရယ်၊ အချစ်နဲ့ ဘဝ ဟုတ်လား၊ ဘဝဆိုတာ မင်းက ဘာကို ပြောချင်တာလဲ”

“ဦး မေ့သွားပြီ ထင်တယ်၊ ပေါင်မုန့်လေ ဦး၊ ဝမ်းတစ်ထွာလေ။ ထမင်းဆာနေတဲ့ လူ တစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ရှိနိုင်မလဲ ဦးရယ်။ ထမင်းကို ရှာရတာ ဟာ ဘဝပေါ့။ ဝမ်းတစ်ထွာကို ကျောင်းရတာဟာ ဘဝပေါ့။ နှလုံးသားကို သူတစ်ခုတည်း ဖဲ့ထုတ်ထားလို့ မရပါဘူး ဦးရဲ့ ၊ နှလုံးသားနဲ့ အစာအိမ်ဟာ တွဲနေပြီးမှ လူတစ်ယောက်ဟာ အသက်ရှင်နိုင်မှာ ပေါ့ မဟုတ်ဘူး လား။ ခုတော့ ဦးတို့ဟာ နှလုံးသားအကြောင်းကိုသာ ရေးပြီး အစာအိမ်အကြောင်းကို ချန်ထားကြတယ်။ အချစ်အကြောင်းကိုသာ ရေးပြီး ဘဝအကြောင်းကို မေ့နေကြတယ်။ ဝေဖန်ရတဲ့ အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ် ဦး။ ကဲ... ကျွန်မတို့ သွားတော့မယ်။ ကြုံလို့ ပြောတာပါနော်။ ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါနဲ့ ။ မြစ်ကြီးနားရောက်လို့ မန်ခိန်ရွှေစက်ကိုရောက်ရင် ကျွန်မတို့ အိမ်ကိုဝင်ပါ။ မေးလိုက်ရင် သိပါတယ်”

ခေါန်နူးသည် အဖော်များ နှင့် အတူ ရထားဆီသို့ ထွက်သွားနေစဉ် ကျွန်တော်သည် သူပြော သည့် စကားများကို တွေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။

မြစ်ကြီးနားတွင် ကျွန်တော်တို့ ကိစ္စတွေ ပြီးသည့် နောက်တစ်ရက်၌ မန်ခိန်ရွှေစက်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည် ။ မိတ်ဆွေများကမူ မန်ခိန်မှ နေ၍ ရေခဲတောင်ကြီးများကို မျှော်ကြည့်ချင်ကြသည် ။ ရေခဲ တောင်မှ ပျော်ဆင်းလာသော အေးစိမ့်သည့် ရေကို ချိုးချင်ကြသည် ။ မန်ခိန်ကမ်းပါးအောက်မှ ကျောက်တောင်ကြီးတွေပေါ်မှာ တက်လိုက်ဆင်းလိုက် လုပ်ချင်ကြသည် ။

သူတို့ တစ်တွေ မန်ခိန်ကမ်းပါးအောက်က ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှာ
ဓာတ်ပုံရိုက်နေကြစဉ် ကျွန်တော်သည် ခေါန်နူးတို့ အိမ်ကို လိုက်ရှာသ
ည်။

ခေါန်နူးတို့ အိမ်ကို အလွယ်တကူပင် ရှာတွေ့၏။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း
နှင့် မလှမ်းမကမ်း သက်ငယ်မိုး၊ ဝါးပိုးထရံကာသည့် ခပ်မြင့်မြင့် သုံးပင်
နှစ်ခန်း၊ ခြေတံရှည်အိမ်ကလေး။ အိမ်ရှေ့ခြံ စည်းရိုးတွင် ဒီဇင်ဘာပန်း
များက ဝေနေအောင် ပွင့်နေကြသည်။ မြေတလင်းမှာ သန့်ရှင်းနေ၏။
အိမ်နောက်ဖေး ဝက်ခြံတွင် ဝက်သားအုပ်မတစ်အုပ်၊ အစာစားနေကြသ
ည်။

“ဟေး... ဦး”

ကြက်များကို အစာကျွေးနေရာမှ လှမ်းအော်လိုက်သော ခေါန်နူးကို
တွေ့ရ၏။ ခေါန်နူးသည် ကချင်လုံချည် ခပ်နွမ်းနွမ်း တစ်ထည်ကို ဝတ်
ထားပြီး စစ်အင်္ကျီဟောင်းတစ်ထည်ကို အပြင်ထုတ်၍ ဝတ်ထား၏။
ကြေးနီရောင်ဆံနွယ်ရိုင်းတို့ က ကြေးနီရောင်နဖူးပေါ် ကုပ်ပေါ်ကို ဖွာ
ရာကြွေကျလျက်။ ငါးနှစ်မှ ဆယ်နှစ်အတွင်း ရှိကြဦးမည့် ကလေးသုံး
ယောက်က ကစားနေရာမှ ပြေးလာကာ အမေ့ ထဘီကိုကိုင်ရင်း ကျွန်
တော့်ကို ကြည့်နေကြသည်။

“ဦး... တကယ်လာတာကိုး”

“ခေါန်နူးက ဖိတ်ထားတယ်လေ၊ ခေါန်နူးရဲ့ နဖူးထဲမှာ ရှိတဲ့ ခံစားချ
က်တွေကို ပြောပြမယ်ဆို”

ခေါန်နူး၏ မျက်နှာသည် ကြည်လင်နေရာမှ အနည်းငယ် မှိုင်းသွား
သည်။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်းပြန်၍ ပြုံးလိုက်ကာ...

“ရပါတယ်၊ ပြောနိုင်ပါတယ်။ လာ... လာ... ဦးကို ကျွန်မယောက်ျားနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦး မယ်။ အိမ်ပေါ်တက်ပါဦး။”

ကျွန်တော်သည် ဝါးလှေကားအတိုင်း သူတို့ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည် ။ ခေါ်နံနုက ရှေ့မှ တက်သွားပြီး သူ့ယောက်ျားကို ကချင်လို လှမ်းပြော၏။ မှောင်ရီရီ ဖြစ်နေသဖြင့် ရုတ်တရက်သော် ဘာကိုမှ သဲကွဲစွာမမြင်ရ။ ခဏကြာသည့် အခါတွင် ဂုန်နီအိတ်တပ်ထားသည့် ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်ခုပေါ်မှ သဏ္ဌာန်သည် လှုပ်လာ၏။

“အဲဒါ ကျွန်မယောက်ျား ဦးဘောက်နော်တဲ့ ။ ကောင်းကောင်း မမာဘူး။ တစ်နှစ်ကျော် လောက်ရှိပြီ။ ခဏနေဦးနော်၊ စကားပြောရစ်ဦး။”

ခေါ်နံနုသည် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို ထားခဲ့သည် ။ နောက်ဖေးသို့ ဝင်သွားသည် ။

ကျွန်တော်သည် ဦးဘောက်နော်ကို ကြည့်လိုက်၏။ ဦးဘောက်နော်မှာ အသက်ခြောက်ဆယ် ကျော်ခန့် ရှိလေပြီ။ တစ်ခါက တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်ဟန်ရှိခဲ့သော်လည်း ဇရာနှင့် ဗျာဓိတို့ ဖိစီးသဖြင့် အိုမင်းသော လူမမာကြီးတစ်ယောက်မှန်း ချက်ချင်း သိသာနိုင်သည် ။ ကျွန်တော်သည် သူ့ကို အားနာ သဖြင့် ကျန်းမာရေးအကြောင်း အစားအသောက်အကြောင်းလောက်သာ ပြောပါသည် ။ သူနှင့် ကျွန်တော်တို့ ပြောစရာ တခြားအကြောင်းလည်း ရှိမည် မထင်ပါ။

ခဏကြာလျှင် ခေါ်နံနုသည် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းနှင့် ဆတ်သားခြောက်ဖုတ် တစ်ပန်းကန်ကို ယူ လာပြီး ကျွန်တော်တို့ ရှေ့တွင် ချသည် ။

“ကျွန်မ ဒီကိုပြန်ရောက်လာတော့ ကလေးသုံးယောက်နဲ့ လေ။ အဖေကလည်း ဆုံး၊ အမေက လည်း နောက်အိမ်ထောင်ပြုသွားတော့ နေ

ရေး၊ ထိုင်ရေး တော်တော်လေး ကျပ်တည်းပါတယ်။ ဟောဒီက ဦးဘောက်နော်က အရင်တုန်းက တောင်ပေါ်က ကချင်ရွာတစ်ရွာမှာ ရွာအုပ်ရယ်။ နောက်တော့ အေးအေးချမ်းချမ်းမရှိလို့ မန်ခိန်ကို ပြောင်းလာတာ။ ဒီရောက်တော့ လူကလည်း ကောင်းကောင်း မကျန်းမာဘူး။ သူ့မှာလည်း တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ဆေးပေးမီးယူလိုတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်မမှာလည်း ကလေးတွေနဲ့ ဆိုတော့ ရုန်းရကန်ရတာပေါ့ ဦးရယ်။ ဒီတင် ရွာက လူကြီးတွေက သူ့ကို သနားလည်း သနား၊ ကျွန်မကိုလည်း သနားတာနဲ့ သူနဲ့ ကျွန်မကို နေရာချပေး လိုက်ကြတယ်လေ။ သူက သူ့မှာ ရှိတဲ့ ငွေကလေး အရင်းအနှီးထုတ်ပေးတယ်။ ကျွန်မက အဲဒီအရင်း အနှီးကလေးနဲ့ အရောင်းအဝယ်လုပ်တယ်”

ဦးဘောက်နော်က ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ပြောနေသည့် စကားများကို စိတ်ဝင်စားဟန် မတူပါ။ ခဏကြာတော့ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် စောင်ကိုခြုံ၍ ပြန်ကွေးကာ မှိန်းနေသည် ။

ခေါန်နူး၏ ဇာတ်လမ်းသည် ဘဝကြောင့် အချစ်ကို မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်သည့် ဇာတ်လမ်းလား၊ အချစ်ကြောင့် ဘဝကို မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်သည့် ဇာတ်လမ်းလား ကျွန်တော် ဝေခွဲမရ။

ခေါန်နူးသည် စကားပြောရင်း သူ့ကြေးနီရောင်နဖူးပေါ်သို့ ဝဲကျလာသော ဆံနွယ်ရိုင်းတို့ ကို ပင့်တင်နေ၏။ ကျွန်တော်က သူ့နဖူးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။ ပြန့်ပြူးနေသည့် နဖူးကလေး။

ခေါန်နူးသည် ကျွန်တော်ကြည့်သည့် အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်လိုက်ဟန်ဖြင့်...

“နဖူးထဲမှာတော့ ပြောစရာတွေ အများကြီးပေါ့ ဦးရယ်။ ဒါပေမဲ့ မပြောတော့ပါဘူး။ ရန်ကုန် ပြန်ရောက်ရင်သာ မန်ခိန်ရွှေစက်က ခေါန်

နူးဆိုတဲ့ ကချင်မကလေး တစ်ယောက်အတွက် အချစ်ဝတ္ထု လှလှက
လေးတစ်ပုဒ် ရေးပေးပါလို့ ဦး ရေးနိုင်ပါ့မလား ဟင်”

ခေါ်နန်းသည် ကျွန်တော့်ကို ပြုံး၍ ကြည့်နေသည် ။ သို့ရာတွင်
သူ့အပြုံးမှာ လှောင်ပြုံး။

စန္ဒာ

အောက်တိုဘာ၊ ၁၉၈၆

* * *

မြို့လား

အစကတည်းက ကျုပ်မသွားဘူးလို့ အတန်တန် ငြင်းတယ်။ ကျုပ်မြို့ကလေးမှာ ကျုပ်အိမ် ကလေး၊ ကျုပ်ခြံကလေးနဲ့ ဘယ်လောက်ဟန်ကျသလဲ။ မနက်လင်းတာနဲ့ ကျုပ်ရယ်၊ စာတိုက်ဗိုလ် ဟောင်း ကိုဘမင်းရယ်၊ ကျောင်းအုပ်ကြီးဟောင်း ကိုတင်ရယ်၊ သစ်တောဝန်ထောက်ဟောင်း ဦးဗိုလ်ကြီးရယ်၊ မြို့ထိပ်က ဘုရားဘက်ဆီကို လမ်းလျှောက်ထွက်၊ အပြန်ကျတော့ ချစ်မောင်ရဲ့ ဆိုင် မှာ ပဲပလာတာနဲ့ လက်ဖက်ရည်ကလေး တစ်ခွက်သောက်၊ မနေ့ညက နားထောင်ခဲ့တဲ့ ဘီဘီစီ သတင်းကို မေး၊ ထင်မြင်ချက်ချင်း ဖလှယ်ကြ၊ ပြီးတော့ အိမ်ပြန်။

အိမ်ရောက်တော့ ခဏနားပြီး ခြံထဲမှာ ကျုပ်တို့ လင်းမယားနှစ်ယောက် စိုက်ထားတဲ့ ပန်းပင် ကလေးတွေကို လျှောက်ကြည့်။ မြေတောင် မြှောက်တန်တာကို မြှောက်၊ ပေါင်းသင်တန်တာကို သင်၊ ရေလောင်းတန်တာကို လောင်း၊ ခဏနားပြီးတော့ ရေချိုး။

ကျုပ် ဒီလိုလုပ်နေတုန်းမှာ အဘွားကြီး ဈေးကပြန်လာတယ်။ ကျုပ်တို့ လင်းမယားနှစ်ယောက်နဲ့ အိမ်မှာ တောက်တိုမည်ရ ခိုင်းဖို့ ခေါ်ထားတဲ့ ဆွေထဲမျိုးထဲက ကလေးမလေး တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ တစ်အိမ်လုံးမှ သုံးယောက်တည်းရယ်၊ ဘာမှ ဒီလောက်ကိစ္စ မများ ဘူး။ အဘွားကြီး ဈေးကပြန်လာတယ်ဆိုရင်ပဲ ကလေးမလေးက ထမင်းအိုး

တစ်လုံးတည်ပြီးပြီ။ ကြက် သွန်တို့ ငရုတ်သီးတို့ ထောင်းထားပြီးပြီ။ ပဲချက်မယ်ဆိုရင်လည်း ပဲကို ရေစိမ်ထားပြီးပြီ။

စားတော့ကော ကျုပ်တို့ သုံးယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ကျုပ်ကလည်း အစားအသောက် ဇီဇာကြောင် တဲ့ လူ မဟုတ်ဘူး ။ ရှိတာနဲ့ စားလို့ ဖြစ်တယ်။ ငါးကြော်ကလေး တစ်တုံးလောက်နဲ့ ၊ ဆီနဲ့ ဆားနဲ့ သရက်သီးသနပ်ကလေးနဲ့ ၊ ငါးပိကြော်ကလေးလောက်ပါရင် ကျုပ် အာသာပြေတယ်။ တစ်ခါတလေ လည်း မန်ကျည်းရွက်ချဉ်ရည်ကလေး ဘာလေးချက်၊ အညာငရုတ်သီးထောင်းကလေးနဲ့ ငါးခြောက် ဖုတ်ကလေးနဲ့ ပြီးတယ်။ အသားတွေ ဘာတွေ ဒီလောက်မလိုဘူး။ ဝက်သားဆိုရင် အသက် ငါးဆယ် ကျော်ကတည်းက မစားတော့ဘူး။ အမဲသားဆိုတာကလည်း ငယ်ငယ်ကတည်းက ရှောင်ခဲ့တာ။ ကျုပ်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးကိုယ်တိုင် ကြွ လာပြီး အမဲသားမစားဖို့ တရားနာပြီးကတည်းက အမဲသားကို ကျုပ် လုံးဝမစားတော့ဘူး။

အသားဆိုလို့ ကြက်သားကလေးအစ၊ ငှက်သားကလေးအစ ဒီလောက်ပဲ စားတော့တယ်။ ဒါကလည်း အလွန်နည်းပါတယ်။ တစ်လမှာ နှစ်ခါ သုံးခါထက် မပိုပါဘူး။ အများအားဖြင့် အစားများ တာကတော့ ရာသီလိုက် ဟင်းသီးဟင်းရွက်နဲ့ ငါးလောက်ပဲ အစားများ တယ်။ ရာသီလိုက် ပေါ်တဲ့ အသီးအနှံလေးကိုတော့ နည်းနည်း အာသီသရှိတယ်။ ရာသီလိုက်ပေါ်တဲ့ အသီးအနှံဆိုလို့ ခင်ဗျားတို့ ရန်ကုန်တို့ ဘာတို့ မှာ ပေါ်တဲ့ မုန့်လာဥနီတို့ ၊ မုန့်လာဥဝါတို့ ၊ ပန်းဂေါ်ဖီတို့ ၊ နီကိုတို့ ၊ ဂေါ်ရခါးတို့ စတဲ့ အသီးအနှံမျိုးတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ အညာမှာ သူ့အခါနဲ့ သူပေါ်တဲ့ အသီး အရွက်မျိုးကို ပြောတာပါ။ အာဟာရရှိတာ မရှိတာကတော့ ကျုပ် မသိဘူးလေ။ ကျုပ်တို့ တစ်သက် လုံးစားလာတဲ့ အသီးအရွက်တွေ။

ဆိုပါတော့။ အညာမှာ ကဆုန်လပြည့်ကျော်လို့ မိုးဦးကလေး တစ်ပြိုင်
ကလောက်ကျပြီးရင် ဆူးပုပ်ရွက်ကလေးတွေ ပေါ်ပြီ။ ဆူးပုပ်ကြီးကို
ပြောတာ မဟုတ်ဘူး နော်။ ဆူးပုပ်ကြီးကို ကျုပ် ဘယ်တော့မှ မစားဘူး။
နံလွန်းလို့ ။ သူ့ရာသီနဲ့ သူပေါ်လာတဲ့ ဆူးပုပ်ကလေးကို ပြောတာ။ ဆူးပုပ်
နုကလေးတွေကို ငရုတ်သီးစပ်စပ်ကလေးနဲ့ ချက်ပြီး
ပူပူကလေးများ သောက်လိုက်ရရင် ခင်ဗျားတို့ ရန်ကုန်က ငါးကြင်းခေါင်း
အိုးတို့ ၊ ပြည်လုံးချမ်းသာတို့ ဘာတို့ ဆိုတာတွေနဲ့ ဘယ်လဲမလဲ။

အဲ... ဆူးပုပ်ကလေးဟင်းချိုထဲကို နွားလျှာကြီးရွက်ကလေး၊ သနပ်ရွက်
ကလေးနဲ့ ထည့်ပြီး ပူပူသောက်တာမျိုးကို ကြိုက်တယ်။ ဆူးပုပ်ရွက်
ဆိုတာကလည်း ကျုပ်တို့ မြို့ကလေးမှာ က ရာသီဆို ရင် ဈေးထဲမှာ အ
လွယ်နဲ့ ဝယ်လို့ ရတယ်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ ချွေတာရေး လုပ်ချင်သေးသ
လား။ ဈေးမှာ မဝယ်ဘူး။ ညနေပိုင်းမှ ကျုပ်တို့ အဘိုးကြီးလေးယောက်
ဗိုလ်ကုန်းဟိုဘက်က ယာခင်းတော ထဲကို လမ်းလျှောက် ထွက်လာခဲ့ကြ
တယ်။ လက်မှာ တုတ်ကောက်ကလေးတွေ ကိုယ်စီကိုင်လို့ ။ လွယ်အိတ်
အဟောင်းလေးတွေ ကိုယ်စီလွယ်လို့ ။ ဗိုလ်ကုန်းအလွန် ပေတစ်ရာ
ဘေး ယာစည်းရိုးတွေ မှာ ဆူးပုပ်ပင်တွေချည်းပဲ။ ခူးပါလေ့။ ကြိုက်သ
လောက် ခူး၊ ဘယ်သူမှ မတားဘူး။ အားလုံး အလေ့ ကျပေါက်နေတဲ့ အ
ပင်တွေချည်းပဲ။ လောဘမကြီးပါဘူး။ တစ်နပ်စာ၊ နှစ်နပ်စာလောက်
ခူးပြီးရင် ပြန်လာခဲ့ကြတာပါပဲ။

နောက်တစ်နေ့မှာ စားချင်သေးတယ်ဆိုရင် နောက်ထပ် သွားခူးလို
က်ရုံပဲ။ ဒါမှ မဟုတ်သေး ရင်လည်း မန်ကျည်းရွက်နီကလေးတွေပေါ်ချိ
န်မှာ ဥသျှစ်ရွက်ကလေးနဲ့ ချက်တဲ့ မန်ကျည်းရွက် ချဉ်ရည်ကလေးနဲ့ ငါး
ခြောက်ထောင်းကလေး စားလိုက်ရင်လည်း ပြီးတာပဲ။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်
လည်း ဘူးညွန့်ကလေးကို ဟင်းချိုချက်သောက်ချင်သေးသလား။ ဘူးညွ

နဲ့ နှစ်ညွန့် သုံးညွန့်လောက်ကတော့ ကိုင်းထဲက ဘယ်သူ့အခင်းကိုပဲ ဝင် ချိုးချိုး အလကားရတယ်။

ဒီတော့ ကျုပ်တို့ အဘိုးကြီး အဘွားကြီး လင်မယားအတွက် ကုန် ဈေးတက်တယ် ဆိုတာက တွေဟာ အလကား။ လျှာအလို ဒီလောက်လို က်နေကြရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့။ ရှာလို့ ရတဲ့ ဝင်ငွေနဲ့ ဘယ်လောက်ပါ မလဲ။ ကျုပ်တို့ လင်မယား နှစ်ယောက်လို ရသမျှနဲ့ ရောင့်ရဲတတ်ကြရင် ကုန်ဈေးတွေ ဘယ်လောက်တက်တက် ဘာအရေးလဲ။ ဒါကြောင့် ရန်ကုန်မှာ နေတဲ့ သားသမီးတွေက သူတို့ ရန်ကုန် မှာ ကုန်ဈေးတွေတက်တဲ့ အကြောင်းပါရင် ကျုပ်တ တော်တော်စိတ်ဆိုးတယ်။ အဖေအမေ ကျန်းမာရဲ့ လား၊ နေထိုင်ကောင်းကြရဲ့ လားဆိုတဲ့ စကားက နောက်မှ ၊ ကုန်ဈေးနှုန်းတွေ ဘယ်လောက်တက် တယ်။ ကားစီးရတာ ဘယ်လိုခက်တယ်။ အိမ်လခတွေ ဘယ်လိုဈေးကြီးတယ်ဆိုတာကို အစချီတော့ တာပဲ။ ဒီတော့ ကျုပ်လည်း သူတို့ စာတွေကို သိပ်မဖတ်တော့ပါဘူး။ အမေကြီးကို ပေးလိုက်ပြီး သူဖတ်ပြီးမှ အကြောင်းထူးရင် ပြော၊ မထူးရင် မပြောနဲ့ တော့လို့ မှာ ထားလိုက်တယ်။

သူတို့ စာတွေထဲမှာ ညည်းသံတွေ ပါမှာ ပေါ့။ သူတို့ က ရန်ကုန်မှာ နေချင်ကြတာကိုး။ ရန်ကုန်မှာ ဆိုရင် ကြီးပွားလမ်းရှိသတဲ့ ။ သားတွေ သမီးတွေ ကျောင်းကောင်းကောင်း ထားရပြီး မျက်စိပွင့်သတဲ့ ။ တောကျောင်းမှာ နေရင် တောကျောင်းသားပဲဖြစ်ပြီး ခေတ်မမီဘဲ နေလိမ့်မတဲ့ ။ ကျုပ်အစတုန်းကတော့ ကန့်ကွက်ပါသေးတယ်။ နောက်ကျတော့ သူတို့ မှာ လည်း သူတို့ အိမ်ထောင်နဲ့ သူတို့ ။ သူတို့ အသိုက်အဝန်းနဲ့ သူတို့ ဆိုတော့ ကျုပ် ဘာမှ မပြောတော့ပါဘူး။ သူတို့ သဘောပေါ့။ သူတို့ လမ်း သူတို့ သွားမှာ ပေါ့။ ကျုပ်က ဘာပြောစရာ ရှိလဲ။

အဲ... အဘွားကြီးက သွားချင်တယ်ဆိုတုန်းကတော့ ကျုပ် ကန့်ကွက်တယ်။ ဒါက ကျုပ်တို့ လင်မယားရဲ့ ကိစ္စ။ ကျုပ်တို့ လင်မယားရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ။

စဉ်းစားလည်း ကြည့်ဦးလေ။ အသက်ခြောက်ဆယ်မှာ ကျုပ် ပင်စင်ယူတယ်။ စုငွေကလေး တစ်သောင်းလောက် ကျန်တယ်။ ပင်စင်လခကလေးက လေးရာကျော် ငါးရာနီးပါးလောက်ရတယ်။ ကျုပ်တို့ တစ်သက်လုံး ဒီမြို့ကလေးမှာ မွေးပြီး ဒီမြို့ကလေးမှာ ပဲ အိမ်ထောင်ကျ၊ ဒီမြို့ကလေးမှာ ပဲ သားတွေ သမီးတွေရ၊ ဒီမြို့ကလေးမှာ ပဲ အခြေချလာခဲ့တယ်။ ဒီတော့ ဒီမြို့နဲ့ ကျုပ်ဘဝဟာ ခွဲလို့ မရဘူး။ ခေါင်းချတော့လည်း ဒီမြို့ကလေးမှာ ပဲ ခေါင်းချချင်တယ်။ သားတွေ သမီးတွေ အတောင် အလက် စုံကြလို့ အိမ်မှာ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့ အဘွားကြီးက ပြောတယ်။

“ဒီမှာ နေရတာ ဟာတာတာကြီး၊ အရေးအကြောင်းဆိုလို့ မှ အနီးအနားမှာ သားသမီးက လည်း တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူး။ အကုန်လုံး အဝေးရောက်နေကြပြီ”

ဟုတ်သားပဲ၊ ကျုပ်မှာ သားသမီး လေးယောက်ရှိတယ်။ သားအကြီးနဲ့ ဒုတိယသမီးက ရန်ကုန်မှာ သူတို့ အိမ်ထောင်နဲ့ သူတို့ ။ သားအလတ်က ကချင်ပြည်နယ်ထဲမှာ သစ်တောဝန်ထောက်၊ နောက် အငယ်ဆုံးကောင်က ပရိဂျက်တစ်ခုနဲ့ ပါသွားတဲ့ အင်ဂျင်နီယာပေါက်စ။ သူတို့ နှစ်ယောက် ကတော့ ဟိုပြောင်း ဒီပြောင်း မကြာခဏ ပြောင်းကြလို့ တစ်နေရာရာမှာ အတည်တကျ မရှိလှဘူး။ သားအကြီးနဲ့ သမီးအကြီးကတော့ ရန်ကုန်မှာ ။ အိမ်မှာ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ဒီတော့ အဘွားကြီး အားငယ်ပုံရတယ်။

“ဒါတော့ သူတို့ လမ်း သူတို့ သွားတာကိုးကွ”

ကျုပ်ရဲ့ အသံထဲမှာ မာနသံပါနေသလား။ မကျေနပ်သံ ပါနေသလား တော့ မသိဘူး။ နည်းနည်းတော့ လေသံတင်းနေတယ်။ သူတို့ ဘာသာ အဝေးကို ရောက်တော့ ဘာဖြစ်သလဲပေါ့။

“တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ဒီက မြေကလေး ထုခွဲပြီး ရန်ကုန်ကို ပြောင်းရမလားလို့ စိတ်ကူးမိလို့ ပါ။ ဟိုမှာ ဆိုတော့ သားတွေသမီးတွေ နဲ့ နီးတာပေါ့။ အသက်ကြီးလာတော့ ကျန်းမာရေး တို့ ဘာတို့ အတွက် လည်း စိတ်ချရတာပေါ့”

ကျုပ် သူ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ ကျုပ်မိန်းမဟာ တစ်သက်လုံး ကျုပ်အလိုကို လိုက်ခဲ့တဲ့ မိန်းမ။ အနှစ်လေးဆယ်ကျော် ပေါင်းလာတဲ့ မိန်းမ။

“ရန်ကုန်မှာ နေရတာ လွယ်တယ်အောက်မေ့လို့ လား။ ငါ့ပင်စင်လ ခကလေးနဲ့ ဘယ့်နှယ်လုပ် ပြီး သွားစားမှာ လဲ၊ ငါကလည်း ဒီပြင် ဘာမှ လုပ်တတ်ကိုင်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး ။ လုပ်တတ်ကိုင် တတ်ဦး... ဒီအရွယ်ကြီးကျမှ ”

“အလျင်တစ်ခေါက် သမီးလာတုန်းက ပြောသွားတယ်၊ တောင်ဥက္ကလာပ သူတို့ ရပ်ကွက် ထဲမှာ ဈေးအတော်အသင့်ပေးရင် ခပ်သင့်သင့်အိမ်ကလေး တစ်လုံးတော့ ရပါတယ်တဲ့ ။ မေမေတို့ နဲ့ လည်း နီးနီးနေရတာပေါ့တဲ့ ။ ဒီတော့ ကျွန်မက ညည်းအဖေကို ပြောဆိုတော့ ပြောလို့ ရမှာ မဟုတ်ပါ ဘူးတဲ့ ။ အဲဒါ မေမေပဲ ပြောကြည့်ပြီး အဆင်ပြေရင် ပြောင်းခဲ့ပါလားတဲ့ ၊ ပြောသွားတယ်”

ကျုပ် တော်တော်စိတ်တိုသွားတယ်။ ဒါနဲ့ သနပ်ဖက်ဆေးလိပ်ကို ကောက်ဖွာလိုက်တယ်။ ကျုပ် စိတ်တို လာပြီဆိုရင် ဒီလိုပဲ သနပ်ဖက်

ဆေးလိပ်ကို ကောက်ဖွာတာပဲ။

“ပြီးတော့ ရှင့်သမီးက ပြောသွားသေးတယ်။ ဖေဖေ့ကို သနားတယ် တဲ့ ။ တစ်သက်လုံး ဒီမြို့ ကလေးမှာ ပဲနေပြီး ဒီမြို့က အသိုက်အဝန်းက လေးမှာ ပဲ ကျင်လည်ရတာကို ကျေနပ်နေတယ်တဲ့ ။ ရန်ကုန်ရောက် တော့ အတွေးအမြင် ကျယ်တာပေါ့တဲ့ ”

ကျုပ်မိန်းမဟာ ကျုပ်ကို ဘယ်တော့မှ စကားခြွင်းချန်မထားဘူး၊ ကျုပ်ကို အကုန်ပြော တတ်တဲ့ မိန်းမ။ ခု သမီးက ကျုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဝေဖန်သွားတာကိုလည်း ကျုပ်ကို အကုန်ပြောပြန် ပြီ။ သူ့စကားက တောမြို့ ကလေးမှာ နေရင်ပဲ ခေတ်နောက်ကျသလိုလို၊ နွားခြေရာကွက်ကလေး ကို သမုဒ္ဒရာကြီး ထင်နေသလိုလို။

“ဒီမှာ ဒေါ်ရွှေစာ၊ ခင်ဗျားသမီးက ကျောင်းဆရာဖြစ်တာနဲ့ ကျုပ်ကို ကျောင်းဆရာလေသံ တွေနဲ့ ပြောသွားတာ၊ မပြောင်းဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ရန်ကုန်ကို ကျုပ် ဘယ်တော့မှ မပြောင်းဘူး။ ကျုပ်ဟာ ဒီမြို့မှာ အကူစာ ရေးလေး ဘဝကတည်းက အလုပ်လုပ်လာတာ၊ ခု ပင်စင်ယူတော့ အရေးပိုင်ရုံး ဘီစီစာရေးကြီး၊ ဒီမြို့မှာ ကျုပ်ကို နှုတ်ဆက်မယ့်လူတွေ တစ်ပုံကြီး၊ သူတို့ အကြောင်းကို ကျုပ်သိသလို ကျုပ်အကြောင်းကိုလည်း သိတဲ့ လူတွေချည်းပဲ။ ခင်ဗျားတို့ ရန်ကုန်ကျတော့ မြို့စွန့် ရပ်ကွက်ကလေးမှာ ကျုပ်ကို ဘယ်သူမှ လဲ သိမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ဘယ်ကမှ လဲ လူရာသွင်းမှာ မဟုတ် ဘူး။ ဒီတော့ ရန်ကုန်ကို ပြောင်းချင်ရင် မယ်မင်းကြီးမ ပြောင်းတော်မူပါ။ ကျုပ်တော့ မလိုက်ပါ ရစေနဲ့ ”

ကျုပ်တို့ လင်မယားကြားထဲမှာ ပြောရင်း ဆိုရင်းနဲ့ နည်းနည်းလေး တင်းမာလာကြတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်မိန်းမက ခါတိုင်းလို မျက်ရည်ကလေး စက်စက်၊ အသံကလေး တုန်တုန်နဲ့ ...

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မက စိတ်ကူးကြည့်တာပါ။ ရှင် မပြောင်းချင်ဘူး ဆိုရင်လည်း အတင်း မပြောင်းခိုင်းပါဘူး။ ကျွန်မအဖို့ တော့ ဘယ်မှာ နေရ နေရ မထူးပါဘူး။ ရန်ကုန်မှာ ဆိုရင်တော့ သားတွေ သမီးတွေနဲ့ နီးတာတစ်ခုပါပဲ”

ကျုပ်လည်း ဆက်မပြောတော့ပါဘူး။ ကျုပ်အသံ နည်းနည်းမာသွားပြီဆိုတာသိတော့ သူ စိတ်မကောင်းမှာ စိုးတာနဲ့ အသာပဲ နေလိုက်တယ်။

* * *

တလော ကတော့ သားကရော၊ သမီးကပါ ရန်ကုန် မပြောင်းချင်နေပါ။ ရန်ကုန် အလည် တစ်ခေါက်လောက်တော့ လာခဲ့ပါလို့ တဖုဖုမှာ ကြတယ်။ လူကြုံနဲ့ လည်း မှာ တယ်။ စာနဲ့ လည်း လှမ်းမှာ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ရန်ကုန်သွားတယ်ဆိုတာ စရိတ်စကကလေး ရှိရုံနဲ့ ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး ။ ဟိုကျရင် ဟိုသွားချင်၊ ဒီသွားချင်၊ ဟိုဘုရားဖူး၊ ဒီဘုရားဖူး၊ အပြန်ကျရင် ဟိုပစ္စည်းကလေး ဝယ်ချင်၊ ဒီပစ္စည်းကလေး ဝယ်ချင်နဲ့ ပိုက်ဆံက ကုန်ဦးမှာ ။ ဒီတော့ ပိုက်ဆံကုန် တယ်၊ ကျုပ် မသွားချင်ဘူး။ ပြီးတော့ အဘွားကြီးကလည်း မနှစ်ကမှ ရန်ကုန်က ပြန်လာတာ။ သူ့ သားတွေ သမီးတွေ မြေးတွေကို တွေ့ခဲ့ရပြီးပြီ။ ဒါကြောင့် မို့ သိပ်မသွား ချင်ဘူး။ ကျုပ်က စရိတ်စက အားလုံးကို တွက်ပြတော့ အဘွားကြီးက “ ကျွန်မကတော့ မနှစ်က ရောက်ပြီးပြီပဲ။ ကိစ္စ မရှိပါဘူး။ ရှင်သာ သွားပါ ။ သားတွေ သမီးတွေကရော၊ မြေးတွေကရော တွေ့ချင်နေကြတာ” လို့ ပြောတယ်။

“တွေ့ချင် ငါ့ဆီလာပါလားကွ၊ ငါက ဘာဖြစ်လို့ သွားရမှာလဲ” လို့ ကျုပ်က စိတ်တိုတိုနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

“ဪ... သူတို့ က လာရင်လည်း ကလေးတွေကိုခေါ်ပြီး တစ်အိမ် လုံးလာမှ သမီးက ကျောင်းနဲ့ ။ ကလေးတွေက ကျောင်းပိတ်လို့ အားပြန် ရင်လည်း မောင်ကျော်ဆွေက လိုက်မပို့နိုင်၊ လိုက်ပို့နိုင်အောင် အားတ ယ်ထား၊ တစ်အိမ်ထောင်လုံး လာရမယ်ဆိုတော့ တာဝန်က ကြီးတယ် မ ဟုတ်လား။ ရှင့်သားကြီး ငဝင်းကျတော့လည်း အလုပ်က အားတယ်လို့ ကို မရှိဘူး။ အိုဗာတိုင် ဆင်းရတာနဲ့၊ နယ်ထွက်ရတာနဲ့ ကျွန်မဖြင့် သူ့အိမ်မှာ တစ်ပတ်လောက်သာ တည်းခဲ့ရတယ်။ သူနဲ့ ကောင်းကောင်း ကို စ ကားပြောချိန် မရခဲ့ဘူး။ ရှင်သွားချင်ရင်တော့ တစ်ယောက်တည်းဆို တော့ စရိတ်လည်း အကုန်သက်သာတယ်၊ ရှင်လည်း ရန်ကုန်မရောက် တာ ကြိုလှပြီ။ ကြာဆို အနှစ်နှစ် ဆယ်လောက်တောင် ရှိရောမယ်”

ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်။ သားနဲ့ သမီး အိမ်ထောင်ကျပြီးမှ ရန်ကုန် ကို တစ်ခေါက်မှ မရောက် ဖူးသေးဘူး။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး လက်ထ ပ်တော့လည်း ကျုပ်တို့ ဆီမှာ ပဲ လက်ထပ်တာ။ လက်ထပ်ပြီး သားဦးက လေးတွေ ရကြတော့လည်း သူတို့ ပဲ သီတင်းကျွတ်မှာ ကန်တော့ဖို့ ရော က်လာကြတာ။ ကျုပ်ကတော့ မရောက်ဖြစ်ဘူး။ မနှစ်ကတော့ သူတို့ အ မေကြီး ရောက်သွား တယ်။ ကျုပ် မလိုက်ဘူး။ နွေဆိုတော့ ကျုပ်တို့ အ ညာမြို့မှာ မီးထင်းကိစ္စကလည်း ရှိလေတော့ ကျုပ် အိမ်စောင့် ကျန်ရစ် တယ်။

အမယ်ကြီး ပြန်လာတော့ ရန်ကုန်က တောင်ဥက္ကလာ (၁၀) ရပ်ကွက်ဈေးမှာ အထည်တွေ ပေါတဲ့ အကြောင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသစ်နဲ့ ဈေးဟောင်းမှာ နိုင်ငံခြားပစ္စည်းတွေ ဘယ်လောက်ပေါတဲ့ အကြောင်း၊ ကုန်တိုက် ၁ နဲ့ ကုန်တိုက် ၂ မှာ ဘာပစ္စည်းတွေကို ဘယ်လို တန်းစီရတဲ့ အကြောင်း၊ သားဖြစ်တဲ့ ငဝင်းရဲ့ အိမ်က ပါရမီရပ်ကွက်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ခေတ်မီတဲ့ အိမ် ဖြစ်ကြောင်း၊ ညည ဆိုရင် တယ်လီဗေးရှင်း ကြ

ည့်ရတဲ့ အကြောင်း၊ မျက်လှည့်ဆရာရဲ့ အိတ်ထဲက ထွက်လာသလိုလို အိမ်က ရေခဲသေတ္တာထဲက စားစရာပစ္စည်းတွေ အကုန်ထွက်လာတဲ့ အကြောင်း၊ မနက်တိုင်းကျရင် သားက သူ့မိန်းမကို ဈေးကို လိုက်ပို့ရတဲ့ အကြောင်း၊ သူတို့ ဝယ်တဲ့ ဈေးက ပုံမှန်မဟုတ်ဘဲ ဒီနေ့မှာ သံဈေး၊ နောက်တစ်နေ့မှာ မြေနီကုန်း ဦးဝိစာရဈေး၊ နောက်တစ်နေ့မှာ လှည်းတန်းဈေး စသည် ဖြင့် ဈေးမျိုးစုံကို နေ့တိုင်း အပြောင်းအလဲနဲ့ ဝယ်တဲ့ အကြောင်း၊ ဈေးကိုလာတဲ့ ကားကြီးကားငယ်တွေက ဘယ်လောက် ကောင်းကြောင်း၊ တောက်ပခွံညားတဲ့ အကြောင်း၊ ကားကြီးပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ ဈေးဝယ်မိန်းမတွေကလည်း ဘယ်လိုဝတ်စားထားတဲ့ အကြောင်း၊ သုံးလေးရက်စာဝယ်ပြီး ရေခဲ သေတ္တာထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ အကြောင်း၊ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ စပါကလင်တို့ ၊ လီမွန်ဘာလီတို့ စတဲ့ ပုလင်းတွေ အမြဲရှိတဲ့ အကြောင်း အို... စုံလို့ ပါပဲ။ ဒါကြောင့် ရန်ကုန်ကို တစ်ခေါက်တလေ သွားပါလို့ ကျုပ်ကို တိုက်တွန်းနေတယ်။

* * *

မသွားချင်ဘူးလို့ အစကတည်းက ကျုပ် အတန်တန် ငြင်းတယ်။ နောက်တော့ အမေကြီးက တိုက်တွန်းလွန်းတာက တစ်ကြောင်း၊ သားနဲ့ သမီးက စာရေးပြီး အတန်တန်ခေါ်ကြလို့ တစ်ကြောင်း ရန်ကုန်ကို ကျုပ် ဆင်းလာခဲ့တယ်။ ကျုပ်တို့ မြို့ကလေးမှာ ဆိုတော့ ကျုပ်လည်း ပင်စင်စား အရေး ပိုင်ရုံး စာရေးကြီးပဲ။ မီးရထားလက်မှတ်ဝယ်ရတာ လွယ်ပါတယ်။ ဘူတာရုံပိုင်ကလေးကရော လက်မှတ်ရောင်းစာရေးကလေးတွေကရော၊ လူချင်းလည်း ခင်မင်ရင်းနှီးနေကြတော့ လက်မှတ် လွယ်လွယ်နဲ့ ရပါတယ်။ ခုံနံပါတ်တို့ ဘာတို့ လည်း နေရာကောင်းကောင်း ရပါတယ်။

အဲ... ရန်ကုန်ဘူတာကြီးရောက်တော့ ကျုပ် ဒုက္ခရောက်တာပါပဲ။ ဘယ်သူမှ လာကြိုမယ့်သူ မရှိဘူး။ တောင်ဥက္ကလာပမှာ နေတဲ့ သမီးနဲ့ သမက်ကလည်း လာမကြိုဘူး။ ပါရမီမှာ နေတဲ့ သားနဲ့ ချွေးမကလည်း လာမကြိုဘူး။ ကျုပ်ဘာသာကျုပ် တက္ကစီငှားပြီး သွားရမယ့်ပုံ ပေါ်နေတယ်။ ဒီလိုနဲ့ မီးရထားဘူတာရုံထဲမှာ ယောင်လည်လည်ဖြစ်နေတုန်း ကျုပ်လက်ကို တစ်ယောက်က လှမ်းဆွဲလို့ ကြည့်လိုက်တော့ ကျုပ်မြေးအကြီးဆုံး ကျော်ကျော်ရယ်၊ သားကမွေးတဲ့ မြေးအကြီးဆုံးလေ။ ဆယ်တန်းဖြေထားတဲ့ ကျောင်းသားလေ။

“ဘိုးဘိုး လာ၊ သားတို့ မှာ ကားပါတယ်။ ဒယ်ဒီက ဒီနေ့မနက် အစည်းအဝေးရှိလို့ လာမကြို နိုင်တော့ဘူး။ မာမီကလည်း မနေ့ညက ညီမလေးရဲ့ ဘတ်ဒေးညမို့ အိပ်ရေးပျက်ပြီး ပင်ပန်းလို့ တဲ့ ။ တောင်ဥက္ကလာက လေးလေးမြင့်တို့ လည်း မအားဘူး ဘိုးဘိုးရဲ့ ၊ စာမေးပွဲအဖြေတွေ ခြစ်နေရလို့ မနက်အစောကြီး သွားသွားနေရတယ်။ ဦးလေးကလည်း နယ်ထွက်သွားလို့ တဲ့ ။ ဒါကြောင့် သား လာကြိုတာ”

ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း သူတို့ နဲ့ အတူ ဘူတာကြီးအပြင်ကို လိုက်လာခဲ့တယ်။ ဘူတာအပြင်ဘက် ရောက်တော့ အီးတူးသောင်ဇင်ကား အပြာရယ်၊ မြေးလေးတွေကတော့ ကျုပ်ကို ရိုရိုသေသေပါပဲ။ သူက ကျုပ်အထုပ်အပိုးတွေဆွဲပြီး နောက်တက်၊ ကျုပ်ကို ရှေ့ခန်းပို့တယ်။

မော်တော်ကားက ဗဟန်းဘက်ကို ဖြတ်၊ ဝတ္တလစ်ကိုလွန်ပြီး ကမ္ဘာအေးလမ်းအတိုင်း ဆက် မောင်းလာတော့ ပါရမီမှာ ရှိတဲ့ သူတို့ အိမ်ကို ဆက်မောင်းလာတာပဲဆိုတာ ကျုပ် သိလိုက်တယ်။ ကျုပ်လည်း အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲနေတဲ့ ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို ငေးကြည့်လိုက်တယ်။ ကျုပ်သား ငဝင်းမှာ ကိုယ်ပိုင်ကား ကိုရိုလာတစ်စီး ရှိတယ်။ ကား ဘာဖြ

စံလို့ လဲ မသိဘူး။ ကျုပ်ကို ရုံးကားနဲ့ လာကြိုတော့ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်။

သူတို့ ဆီကို လိုက်သာလာရတယ်။ ကျုပ် သိပ်တည်းချင်တာ မဟုတ်ဘူး ။ များ သောအားဖြင့် မိဘဆိုတာ အိမ်ထောင်ခွဲ သားသမီးတွေဆီမှာ နေရင် တည်းခိုရင် သမီးဆီမှာ ပဲ နေချင်ကြတယ်။ ကိုယ့်သမီးဆိုတော့ နေရေးထိုင်ရေး သိပ်အားမနာရဘူး။ သမက်ဆိုတာမျိုးကလည်း ယောက်ျား သားဆိုတော့ တော်တော်တန်တန် ကိစ္စမျိုးကို ဝင်ပြောတတ်တာ မဟုတ်ဘူး ။ ပြောချိန်လည်း မရဘူး။ မနက်လင်း ရုံးသွား၊ အ လုပ်သွားတော့ အိမ်မှာ ရှိတတ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒီတော့ သမီးဆီ မှာ တည်းရတာ လွတ်လပ်တယ်။ အဆင်ပြေတယ်။

သားယောက်ျားလေးဆီ တည်းရတာမျိုးကျတော့ အိမ်မှာ ချွေးမရှိတယ်။ ချွေးမဆိုတာ အပေါက်အစ များ တတ်တယ်။ ဒါကြောင့် မို့ ဘယ်မိဘဖြစ်ဖြစ် အိမ်ထောင်ခွဲ သားတွေ သမီးတွေဆီကို သွားရင် သမီးနဲ့ ပဲ အနေများကြတယ်။ ခု ကျုပ်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ အိမ်ထောင်ခွဲ သမီးဆီကို တည်းမလို့ စိတ်ကူးတယ်။ သမီးဆီကိုရော၊ သားဆီကိုရော စာရေးအကြောင်းကြားထားပြီးသား။ သမီးဆီမှာ ပဲ တည်းမယ်လို့ စာထဲမှာ အတိအလင်း ထည့်ရေးလိုက်တယ်။ ခုတော့ ကျုပ်ကို သမီးဆီ မပို့ဘဲ သားဆီကို ခေါ်သွားနေပြီ။ ဘာဖြစ်လို့ များ ငါ့ကို ငဝင်းအိမ် အတည်းခိုင်းရတာလဲလို့ ကျုပ် စိတ်ထဲမှာ တွေးလိုက်လာတယ်။ သူတို့ ကျုပ်စာကိုရတော့ သူတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ပုံ ရတယ်။ သမီးက စာမေးပွဲအဖြေလွှာတွေ စစ်ရတော့ အိမ်မှာ ချက်ပြုတ်ချိန်ရဟန် မတူဘူး။ ပြီးတော့ သူက ငဝင်းလောက် ချောင်ချောင်လည်လည်လည်း မရှိဘူး။ အိမ်မှာ သမက်ကလည်း နယ်ထွက်နေ တယ်ဆိုတော့ ကလေးတွေနဲ့ ကျုပ်ချည်းပဲ ဖြစ်နေမယ်။ ဒါကြောင့် ငဝင်းအိမ်ကို ပို့တာပဲလို့ ကျုပ် ဘာသာ

ကျုပ် စဉ်းစားနေတယ်။ အေးလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခဏတစ်ဖြုတ်နေတာ ပဲဟာ။ သိပ်တော့ အရေးမကြီးလှပါဘူးလို့ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ အောက်မေ့ လိုက်တယ်။

သား ငဝင်းကတော့ သမီးမြင့်မြင့်တို့ ထက် ချောင်လည်တယ်။ သူက လည်း အရာရှိကြီး။ မိန်းမကလည်း အရာရှိကြီးတစ်ဦးရဲ့ သမီး။ သူကို ယ်တိုင်ကလည်း အရာရှိမ၊ သူတို့ နေတဲ့ ရပ်ကွက် ကလည်း ပါရမီဆို တော့ ကိုယ့်ဝင်းကိုယ့်ခြံနဲ့ ။ သီးသီးသန့်သန့်နေရတဲ့ နေရာတွေ။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာ က ကျုပ်က သူတို့ အိမ်မှာ သိပ်မတည်းချင်ဘူး။ သီးသန့် အိမ် တစ်လုံးနဲ့ နေတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ယောက္ခမ အရာရှိရဲ့ ခြံဝ င်းစုထဲမှာ နေရတာ။ ဒီတော့ သူ့ဘာသာသူ မျက်နှာငယ်ခံနိုင်လို့ ၊ ဒါမှ မ ဟုတ် မယားရှိလို့ လိုက်နေနိုင်ပေမဲ့ ကျုပ်က အခြောက်တိုက်ဝင်ပြီး မျ က်နှာငယ် မခံနိုင်ဘူး။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် သူက ရန်ကုန်က အရာရှိကြီး။ ကျုပ်က တောက ပင်စင်ယူထားတဲ့ တောစာရေး ကလေး။ ဒီတော့ ကျုပ် မှာ အလိုလို သိမ်ငယ်စိတ်ဝင်နေတယ်။ ကျုပ်တို့ မြို့ကလေးက ကျုပ်အိ မ်မှာ ကျုပ်ဘုရင်။ ဒီမှာ က ခမည်းခမက်အိမ်မှာ သွားတည်းရမှာ ။ ဒီ တော့ ကျုပ် မျက်နှာငယ်တယ်။ ဂူတစ်ဂူထဲမှာ ခြင်္သေ့နှစ်ကောင် မအော င်းနိုင်ဘူး။

ဒါပေမဲ့ သူတို့ စီစဉ်ထားတော့ ကိုယ်က ဘာမှ မပြောသာဘူးလေ။ ပါရမီက သူတို့ အိမ်ကို ရောက်တော့ ချွေးမလုပ်တဲ့ သူကလည်း ဝမ်းသာ အားရ ဆီးကြိုရှာပါတယ်။ ပါးစပ်က လိုလေသေး မရှိသလောက်ပါပဲ။ သူတို့ ရဲ့ ကိုရိုလာ ကိုယ်ပိုင်ကားကလေးကတော့ ကားရုံထဲမှာ ရှိတယ်။ ချွေးမလုပ်တဲ့ လူ ရုံးသွားတော့ သားအကြီးဆုံးကောင်က အဲဒီကိုရိုလာနဲ့ မောင်းပို့တာကို ကျုပ် သတိထားလိုက်မိတယ်။ အိမ်က ကိုရိုလာကားနဲ့ မကြိုဘဲ ရုံးကားနဲ့ ကြိုတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားသွား တယ်။ ထားပါ။ ဒါက

အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ် တောက စာရေးပဲ။ ကျုပ်တို့ မြို့မှာ အလုပ်လုပ်တုန်းက ရုံးကားတောင် စီးနိုင်တဲ့ အဆင့် မဟုတ်သေးဘူး။ စက်ဘီးနဲ့ ရုံးတက်ရတာ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ အောင့်သွားတာ တစ်ခုရှိတယ်။ ကျုပ်ကို သူတို့ နောက်ဖေးက မော်တော် ကားရုံအပေါ်ထပ်မှာ နေရာပေးတယ်။ မြေးအကြီးကောင် ကျော်ကျော်နဲ့ အိပ်ရာချင်းယှဉ်လို့ ။ “ဖေဖေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရအောင် ကျော်ကျော်တို့ အဆောင်မှာ အိပ်ရာ ပြင်ထားတယ်” တဲ့ ။ ချွေးမက ပြောတယ်၊ ရပါတယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ အောင့်တာပေါ့ဗျာ။

ညနေ သား ရုံးကပြန်လာတော့လည်း သားငဝင်းက ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်မှာ တစ်ခု ထူးခြားနေတာက ဒီကောင်မှာ ညည်းတတ်တဲ့ အကျင့် ပါနေတဲ့ ကိစ္စပဲ။ ငယ်ငယ်တုန်းက ဒီကောင်ဟာ ဘယ်တော့မှ ညည်းတဲ့ ညူတတ်တဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူး ။ ခု ကြီးလို့ အရာရှိကြီးဖြစ်မှ ညည်းတတ်လာဟန် တူတယ်။ ရုံးကပြန်ရောက်တာနဲ့ ရုံးမှာ ဘယ်လောက် အလုပ်များ တဲ့ အကြောင်း၊ အစည်းအဝေးတွေ ဘယ်လိုထိုင်ရတဲ့ အကြောင်း၊ တချို့အလုပ်တွေကို မမိမှာ စိုးတဲ့ အတွက် အိုဗာတိုင် လုပ်ရတဲ့ အကြောင်း၊ ဘယ်သူတွေကို ဘယ်လိုကူညီရကြောင်း ဘာညာ စသဖြင့် ဒီကောင်ဟာ အမြဲတမ်း ညည်းနေတာပဲ။ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ရတာကလည်း တော်တော်လေးကို ပင်ပန်းနေတဲ့ ပုံစံ မျိုး၊ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်မှာ ပါလေ။ တစ်ခါတလေများ ဆိုရင် ညရှစ်နာရီ ကိုးနာရီလောက်မှ ပြန်ပြန်လာတတ်တယ်။

ကျုပ်လည်း ကြာတော့ ဒီကောင် ညည်းတာနဲ့ နားပူလာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထားတော့၊ ဒါက ဒီလောက် မဟုတ်သေးဘူး။ နည်းနည်းတော့ အနေရကျပ်တာပေါ့လေ။ ပိုပြီးဆိုးတာက ဒီကောင်ဟာ မိန်းမကြောက်ရတဲ့ ပုံပေါ်တယ်လို့ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ထင်လိုက်မိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ မှန်း မသိ

ဘူး။ မိန်းမကြောက်ရတဲ့ လူမျိုးဆိုရင် ယောက်ျားအချင်းချင်း ချက်ချင်း သိလိုက်ကြတယ်။ ပကတိဉာဏ် အရ သိတယ်လို့ ဆိုရမလား မသိဘူး။ ကျုပ်ကလည်း မိန်းမကြောက်တဲ့ လူဆိုရင် အလွန်မုန်း။ ဘယ့်နှယ်ဗျာ ကိုယ်ကလည်း ရှာဖွေကျွေးမွေးရသေးတယ်။ သားမှတ်မှတ် မယားမှတ် မှတ် ထိုက်တန် တဲ့ နေရာကိုလည်း ပေးသေးတယ်။ ဒီကြားထဲမှာ မိန်းမ ဩဇာကို ဒီလောက်နာခံရတဲ့ လူဆိုရင် ကျုပ် တကယ့်ကို အထင်သေးတယ်။

ခု ကျုပ်သား ငဝင်းကို ကြည့်ရတာ အဲဒီမယားကြောက် လူတန်းစား ထဲက ဖြစ်နေတယ်လို့ ကျုပ် အကဲခတ်လိုက်မိတယ်။ သူတို့ အိမ်ကို တည်းလို့ သာ နေရတယ်။ စိတ်ထဲမှာ တော့ နည်းနည်း အကုသိုလ် ဖြစ်ချင် လာတယ်။ အပေါင်းအသင်းတွေ အလည်လာရင် သူမိန်းမက ယောက်ျားတွေဝိုင်း ထဲဝင်ပြီး သူချည်း စကားပြောတော့တာပဲ၊ စကားဝိုင်းသာ ဆုံးသွားရော ငဝင်းပြောဖို့ အချိန်မရလိုက် ဘူး။ ပြီးတော့ အိမ်တစ်အိမ်လုံးလည်း သူ့ဩဇာချည်းပဲ။

ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့တော့ ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်တယ်။

ပြဿနာက ရေချိုးရာက စတာ။ ပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်း ကျုပ်က အပြင်ဘက်က ကားရုံပေါ်က ထပ်ခိုးလေးထဲမှာ တည်းရတာ။ အဲ... ထမင်းစားတော့မှ သာ သူတို့ တိုက်ထဲက ထမင်းစားခန်းကို သွားရတာ။ တစ်နေ့တော့ ကျုပ်က ကားရုံအပြင်ဘက်မှာ ရှိတဲ့ အုတ်ကန်ကလေးမှာ ရေချိုးတယ်။

တိုက်ထဲက ကြွေပြားတွေကပ်ထားတဲ့ ပြောင်လက်နေတဲ့ ရေချိုးခန်းထဲမှာ မဟုတ်ဘူး နော်။ ဒီလို ရေချိုးနေတုန်း “ဘဘကြီး ထမင်းသုံးဆောင်ရအောင်” လို့ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးက လှမ်းခေါ်တာနဲ့ ကျုပ်လ

ညည်း အင်္ကျီကလေး ကပျာကယာ ကောက်စွပ်ပြီး ဝင်သွားတယ်။ ရေတောင် စင်အောင် မသုတ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ သူတို့ ခေါ်တဲ့ အချိန်မှာ စားမှ ကောင်းမှ ကိုး။ ဒီတင် ကျုပ်က ခြေထောက်ရေစိုနဲ့ သူတို့ ထမင်းစားခန်းထဲက ပေါ်လစ်သုတ်ထားတဲ့ ပါကေးကြမ်းပြင်ပေါ်ကို တက်လာခဲ့မိတယ်။ အမှန်ကတော့ ကျုပ်အမှားပါလေ။ တကယ်ဆို ခြေထောက်က ရေစင်အောင် သုတ်ပြီးမှ တက်ပေါ့။ ခုတော့ သူတို့ စောင့်နေရမှာ စိုးလို့ ခြေမသုတ်နိုင်ခဲ့ဘဲ ဖိနပ်ကလေးကိုချွတ်ပြီး ပါကေးကြမ်းပြင်ပေါ်ကို နင်းလာခဲ့မိတယ်။ ။ ကြည့်လိုက်တော့ ခြေထောက်က ရေတွေ မစင်တာနဲ့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ခြေရာ အကွက်ကလေးတွေ နည်းနည်းထင်သွားတယ်။ ထမင်းစားပြီးလို့ ထွက်လာတော့မှ ဒီခြေရာကွက်ကို မြင်လိုက်တာပါ။

ညနေ ထမင်းစားချိန်လည်း ရောက်လို့ ကျုပ်လည်း ထမင်းစားရော၊ သူမိန်းမက အိမ်ဖော် မလေးကို ဆူနေသံ ကြားရတော့တာပဲ။ အဲဒီတုန်းက ငဝင်းကလည်း အိမ်ရှေ့မှာ သတင်းစာ ဖတ်နေတယ်။

ဆူတာကတော့ ကောင်မလေးကို ဆူတဲ့ ပုံပေါ့လေ။ နင်တို့ အိမ်မှာ နေလာတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ၊ ပေါ်လစ်သုတ်ထားတဲ့ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို ရေစိုနေတဲ့ ခြေထောက်ကြီးနဲ့ မတက်ရဘူးဆိုတာ မသိဘူးလား။ အပေါက်ဝမှာ ခြေသုတ်ခုံ လုပ်ပေးထားပါလျက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ခြေမသုတ်ခဲ့ရတာလဲ။ နင်တို့ တောမှာ နေချင်တိုင်း နေလို့ ရပေမဲ့ မြို့ရောက်ရင် မြို့စည်းကမ်းနဲ့ နေရတယ်။ ဘာဖြစ်တယ်နဲ့ ဆူနေလိုက်တာများ ကောင်မလေးကတော့ ဘာမှ ပြောသံ မကြားရဘူးဗျ။ ကျုပ်မှာ ထမင်းစားလို့သာ စားနေတယ်။ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို မျိုလိုက်မှန်းတောင် မသိဘူး။

အမှန်ကတော့ ကျုပ်ကြောင့် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်ချွေးမ သိတယ်ဗျ။ ။ ကောင်မလေးက ပြောပြီးလောက်ပြီ။ ဒီခြေရာမြင်တော့ ဘာညာနဲ့

ဆူပြီးသားဖြစ်မှာပဲ။ ဒီတော့ ကောင်မလေးက လည်း သူ့ကြောင့် မဟုတ်ဘူး ၊ ကျုပ်ကြောင့် လို့ ပြောပြီးမှာပဲ။ ခု ကျုပ်ထမင်းစားနေတုန်းမှာ ကောင်မလေးကို တမင်သက်သက် ဆူပြတာကတော့ ကျုပ်ကို စောင်းချင်မြောင်းချင်လို့ ကောင်မလေးကို သက်သက်ဆူပြတာ။ ငဝင်းလည်း ဒီအကြောင်းကို သိပြီးသား ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့မိန်းမ စောင်းမြောင်းနေတာကို ဘာမှ မပြောဘူး၊ မျက်နှာတော့ သိပ်မကောင်းလှဘူး။

ကျုပ် အဲဒီည အိပ်လို့ မပျော်ဘူး။ စိတ်ထဲမှာ မခံချင် ဖြစ်နေတယ်။ အသက်လည်း ကြီးပြီ။ ဒေါသဖြစ်ရတာ မကောင်းဘူးလေ။ အကုသိုလ်များ လှတယ်။ ဒါနဲ့ စိပ်ပုတီးကို အကြာကြီး စိပ်နေရတယ်။ ဒီလောက် မိန်းမကြောက်ရသလား။ ကျုပ်ဆွေမျိုးလာနေတုန်းမှာ ကျုပ်မိန်းမကသာ ဒီလို စောင်းမြောင်းနေရင် ဘယ်ရမလဲ။ ချက်ချင်းကို ထပြီး ရန်ဖြစ်ကြမှာ လို့ တွေးမိရင်း အလိုလို အကုသိုလ်များ နေတယ်။

ဒီအိမ်မှာ လည်း ကြာကြာမနေချင်တော့ဘူး။ သမီးအိမ်ကို ပြောင်းမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငဝင်း စိတ်မကောင်းမှာ စိုးလို့ ချက်ချင်းတော့ ပြောင်းလို့ မကောင်းသေးဘူး။ တစ်ရက် တန်သည် နှစ်ရက် တန်သည် နေပြပြီးတော့မှ ပြောင်းတော့မယ်လို့ စိတ်ကူးတယ်။

ဒါနဲ့ နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက်ရှိတော့ တောင်ဥက္ကလာက မြင့်မြင့်တို့ ဆီ ပြောင်းနေဦး မှ ပဲကွာ၊ တော်တော်ကြာ သမီးစိတ်မကောင်း ဖြစ်နေလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်က ပြောတယ်။ ငဝင်းက ပြောင်းချင်ရင် ပြောင်းတာပေါ့တဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ အိမ်ကတော့ နည်းနည်းကျဉ်းတယ်တဲ့ ။ ဘုရားရတွေ ကလည်း များ တယ်တဲ့ ။ ဖေဖေနေရတာ ချောင်ချောင်ချိချိမှာ မဟုတ်ဘူး တဲ့ ။ ကျွန်တော့်ဆီမှာ ဆိုရင်တော့ ဖေဖေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေလို့ ရတာပေါ့တဲ့ ။ ကျုပ်ကလည်း

ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွာ၊ ရန်ကုန်ဆိုတာကတော့ ဒီတိုင်းပဲပေါ့။ သူတို့ အိမ်မှာ မတည်းလို့ တော့ မကောင်းဘူး။ ခဏတော့ သွားနေလိုက်ဦးမယ်လို့ ပြောတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ငဝင်းက ဖေဖေသဘောပဲလေ။ ကျွန်တော့် အိမ်မှာ တော့ ဘာမှ အားနာစရာမရှိဘူးနော် ဖေဖေတဲ့ ။

သူ့အိမ်က ကျယ်တယ်ဆိုတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့မိန်းမ၊ အဲ.. ကျုပ် ချွေးမဆိုပါ တော့ဗျာ။ ချွေးမက သားကို ဩဇာပေးတာ၊ သားက မယားကြောက်ရတာကို မကြည့်ချင်ဘူးဗျာ။ အကုသိုလ်များ တယ်။ ဒါကြောင့် ဇွတ်အတင်း ပြောင်းလာခဲ့တယ်။

ပြောင်းတဲ့ နေ့ကျတော့ ငဝင်း သူ့ကိုယ်တိုင် ကိုရိုလာကားကို မောင်းပြီး ပို့ပေးတယ်။ တောင်ဥက္ကလာကို မသွားခင် ဖေဖေလည်း ဘယ်ကိုမှ ကောင်းကောင်း မရောက်ရသေးဘူး။ ဘုရားကို ကျွန်တော်လိုက် ပို့ဦးမယ်ဆိုပြီး ရွှေတိဂုံကို လိုက်ပို့တယ်။ ရွှေတိဂုံမှာ ကျုပ်တို့ သားအဖ ရင်ပြင်တော် တက်ဖူးပြီး နည်းနည်းမောတာနဲ့ အနောက်ဘက် ရင်ပြင်တော်ပေါ်က ဇရပ်တစ်ဆောင်မှာ ထိုင်ပြီး အမောဖြေတယ်။

အမောဖြေနေတုန်းမှာ ကျုပ်သား ငဝင်းက အိတ်ထဲက ၇၅ ကျပ်တန် လေးရွက်ထုတ်ပြီး ကန်တော့တယ်ဗျ။

ကျုပ် တော်တော် စိတ်ဆိုးသွားတယ်ဗျာ၊ ကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ။ ကန်တော့ချင်ရင် အိမ်မှာ တုန်း က သားနဲ့ မယားနဲ့ အတူ ကန်တော့ပါလား။ ခုတော့ အိုးမရှိ အိမ်မရှိ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်လို ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်က ဇရပ်ရောက်မှ ထိုင်ကန်တော့တယ်။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ရုတ်တရက် ဆုပေး လို့ မရဘူး။ ဒီကောင့်ကို သနားရမလား၊ စိတ်ဆိုးရမလားလို့ ဝေခွဲလို့ မရဘူး။ ဒီလောက်တောင် မိန်းမ ကြောက်ရသလားဆိုပြီး ကျုပ် ပြောပစ်လိုက်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မပြောရက်ဘူး၊ နောက်တော့မှ ကျုပ်စိ

တ်ကို မနည်းကြီးထိန်းပြီး သူ့ကို ဆုပေးရတယ်။

* * *

ကျုပ်သမီး မြင့်မြင့်နေတဲ့ တောင်ဥက္ကလာပအိမ်က ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းက လေးရယ်ဗျ။ ပေလေး ဆယ်၊ ပေခြောက်ဆယ်လောက်ရှိတဲ့ မြေကလေး ပေါ်မှာ သုံးပင်နှစ်ခန်း၊ ပျဉ်ခင်းပျဉ်ကာ၊ သွပ်မိုးနဲ့ အိမ်ကလေး။ မွန်အိမ်ကလေး ဆိုပါတော့။ အပေါ်ထပ်မှာ ထပ်ခိုးကလေးနဲ့ ။ ကျုပ်သမီးလင်မယားက အောက်ထပ်က တစ်ခုတည်းသော အိပ်ခန်းကလေးထဲမှာ အိပ်ကြတယ်။ ကျောင်းလာနေတဲ့ ယောက်ျားဘက်က တူမလေးတွေနဲ့ ကလေးတွေက အပေါ်ထပ် ထပ်ခိုးကလေးမှာ အိပ်ကြတယ်။ မနက်လင်းရင် သမက်ဖြစ်တဲ့ သူက ရုံးသွားပြီး သမီးဖြစ်တဲ့ မြင့်မြင့်က စာမေးပွဲအဖြေလွှာတွေ သွားပြီး ခြစ်ရတယ်။

ကိုယ်ပိုင်ကားတို့ ဘာတို့ မရှိတော့ နှစ်ယောက်စလုံး မနက်စောစောပဲ ထွက်ကြရတယ်။ ပြန်လာတော့လည်း မိုးတော်တော်ချုပ်နေပြီ။ မနက်ရုံးသွား၊ ကျောင်းသွားရင်လည်း သူတို့ မှာ ရှိတာ ကလေးချက်။ ထမင်းဘူးထဲထည့်ပြီး သုတ်သီးသုတ်ပျာ သွားရတယ်။ ညနေကျတော့လည်း ဖြစ်သလို ချက်စားလိုက်ကြတယ်။

တစ်ခါတလေ သမက်လုပ်တဲ့ သူက မြို့ထဲကအပြန်မှာ ဈေးဝယ်လာတယ်။ မနက်တို့ ဘာတို့ ဈေးသွားရင်လည်း သမက်ကိုယ်တိုင် ဈေးသွားတယ်။ ကျုပ်မျက်စိထဲမှာ တော့ တစ်မျိုးဖြစ်နေတာ ပေါ့ဗျာ။ ယောက်ျားတန်ဖဲ့ မနက်လင်းရင် လေးထောင့်အိတ်ကလေးကိုင်ပြီး ဈေးဝယ်ထွက်ရတာ သိပ်ကြည့်လို့ မကောင်းဘူးပေါ့။ ဈေးဝယ်တယ်ဆိုတာ အိမ်ရှင်မရဲ့ အလုပ်ပဲ။

ကျုပ်သမက်က ကိုယ်ထူးကိုယ်ချွန်နဲ့ ဒီလောက်ရာထူးကို ရလာတာ၊

ဆယ်တန်းလောက် ကတည်းက ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စာရေးလုပ်၊ နောက်တော့ လုပ်သားကောလိပ်တက်ဖြေပြီး တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ရ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ခုလိုအရာရှိလေး ဖြစ်လာတာ။ ကိုယ်ထူး ကိုယ်ချွန်ပါပဲ။ ဒါကတော့ ချီးကျူးသင့်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ဒီကောင့်ကြည့်ရတာ သိပ်စစ်စီလွန်းနေတယ်။ ဈေးဝယ်တော့လည်း သူ့ကိုယ်တိုင် ဝယ်တယ်။ မနက်လင်းတော့လည်း ကော်ဖီကလေး လက်ဖက်ရည်ကလေးတောင် မသောက်ဘူး။ ထမင်းရည်ကိုပဲ သောက်တယ်။ တစ်အိမ်လုံးကိုလည်း ထမင်းရည်ပဲ သောက်ရတယ်။ ထမင်းရည်က ဘီဝမ်းပါတယ်တဲ့ ။ ပြီးတော့ မနက်ရုံးမသွားခင် ကျောင်းမသွားခင် ထမင်းတို့ ဘာတို့ လည်း စောစောစီးစီး စားကြမှ အပိုမကုန်အောင်လို့ တဲ့ ။ အိမ်မှာ လက်ဖက်ရည် ကော်ဖီ မဖျော်ဘူး။

အဲ... ကျုပ်ကိုတော့ ထမင်းရည်တော့ မတိုက်ပါဘူး။ မနက်လင်းလာရင် မြေးအငယ်လေးက ကျုပ်ဖို့ ဆိုပြီး ချိုင့်ကလေးဆွဲပြီး လမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်နဲ့ နံပြား သွားဝယ်တယ်။ သူတို့ တစ်အိမ်လုံးက ထမင်းရည်သောက်ပြီး ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းက လက်ဖက်ရည်နဲ့ နံပြားနဲ့ ပဲပြုတ် နဲ့ ဆိုတော့ ဘယ်မှာ စားလို့ သောက်လို့ ဖြောင့်မလဲဗျာ။ ဒီတော့ ကျုပ်က ကျုပ်ရှိနေတဲ့ အတောအတွင်း မှာ ကလေးတွေနဲ့ ကျုပ်ဖို့ လက်ဖက်ရည်နဲ့ နံပြား အဝယ်ခိုင်းတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်သမက်က ဘယ်လို ပြောသလဲဆိုတော့ ဖေဖေဘာသာ သောက်ပါတဲ့ ။ ဒီကလေးတွေကို မကျွေးပါနဲ့ တဲ့ ။ ကျွန်တော်က သူတို့ ကို အလေ့အကျင့်ရအောင် တမင်ထရိန်းလုပ်နေတာတဲ့ ။ ဒီကောင်တွေကို အလိုလိုက်လို့ မဖြစ်ဘူးတဲ့ ။ ကျွန်တော် တော်တော်စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားတယ်။ သူ့ထရိန်နင်နဲ့ သူဆိုတော့လည်း ကျုပ်လည်း ဝင်ပြီး မဖျက်ရဲဘူးလေ။ ဒီတင် ကျုပ်ဘာလုပ်ရသလဲဆိုတော့ မနက်လင်းတာနဲ့ လမ်း လျှောက်ဦးမယ်လို့

အကြောင်းပြပြီး အပြင်ထွက်ထွက် လက်ဖက်ရည်သောက်ရတယ်။ ကျုပ်ကလည်း လက်ဖက်ရည်မသောက်ရရင် မနေနိုင်ဘူးလေ။

တစ်ခါလည်း အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်တယ်။ မရှိမသေ ပြောရတော့မှာပဲ။ သူတို့ အိမ်က အိမ်သာက ရေတံလျှောက်အိမ်သာ၊ အားလုံး ရေကိုပဲ သုံးကြတယ်။ ကျုပ်တို့ အညာကတော့ ရေသုံး လေ့သုံးထ မရှိဘူးလေ။ ဒီတော့ ကျုပ် စက္ကူသုံးတယ်။ စက္ကူဆိုတာ သတင်းစာစက္ကူအဟောင်းပါ။ ကလေးတွေဆီက သတင်းစာအဟောင်း သုံးလေးစောင်လောက် တောင်းထားတယ်။ အဲဒီစက္ကူနဲ့ ပဲ သုံးတယ်။ တစ်နေ့တော့ ကျုပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ပြန်အလာမှာ လင်မယားနှစ်ယောက် နောက်ဖေးမှာ ကျက်စီကျက်စီ ဖြစ်နေကြတယ်။ ကျုပ်ရောက်နေမှန်း သိပုံမရဘူး။ ကိစ္စက အိမ်သာ မှာ စက္ကူသုံးတဲ့ ကိစ္စ၊ ရေသုံးနေတဲ့ နေရာမှာ စက္ကူသုံးတဲ့ အတွက်ကြောင့် လည်း ပါတယ်။ ဒါတင် မကသေးဘူး။ သတင်းစာအဟောင်းတွေကို စက္ကူကုလားကို ရောင်းဖို့ သေသေချာချာ သိမ်းထားတာ။ ကြေးမုံဆိုရင် တစ်ပိဿာကို ဘယ်နှစောင်ရတယ်။ ဝပ်ကင်းဆိုရင် ဘယ်နှစောင်ရတယ်။ ခု သတင်းစာတွေကို ရောင်းမလို့ စောင်ရေကို တွက်ကြည့်လိုက်တော့ စောင်ရေတွေ လျော့နေတယ်။ ဒါကြောင့် စည်းမရှိကမ်းမရှိ ဘာဖြစ်လို့ သတင်းစာစက္ကူကို ပေးရသလဲလို့ ကလေးကို ဆူရာက လင်မယားနှစ်ယောက် စကားများကြတာ။

ကျုပ် ရှက်လိုက်တာဗျာ။ စိတ်ထဲမှာ သမီးဟာ ဒီလောက်တောင်ပဲ ညံ့ရသလား။ ဈေးဝယ်တာ ကအစ ယောက်ျားကိုယ်တိုင် ဈေးဝယ်။ သတင်းစာ အဟောင်းရောင်းတာ၊ ပုလင်းခွံဘူးခွံ ရောင်းတာ ကအစ ယောက်ျားကိုယ်တိုင် ရောင်း၊ အိမ်သာမှာ ကိုယ်လက်သန့်စင်တာကအစ ယောက်ျားကိုယ် တိုင်ဝင်ပါ။ ဧည့်သည် သောက်သွားတဲ့ ဆေးလိပ်တွေကို လွှင့်မပစ်ဘဲ မီးမွှေးဖို့ ဆိုပြီး ဆေးလိပ်တိုတွေ ကို သိမ်းဆည်းထား

တာကအစ ယောက်ျားကိုယ်တိုင် ခိုင်းနေတော့ ကျုပ်သမီးက အိမ်တွင်း မှုမှာ ညံ့လို့ လား။ ယောက်ျားကိုယ်တိုင်က နေရာတကာမှာ စစ်စီလွန်း လို့ လားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်သမီးဟာ ဒီလောက်တော့ မညံ့ပါဘူး။ အကင်းပါးတဲ့ သမီးပါ။ ခပ်အေးအေး နေတတ် တာတစ်ခုပဲ ရှိတယ်။

ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်း ခံပြင်းလာတယ်။ ယောက်ျားကိုယ်တိုင် ဈေးဝယ်တာကိုက ကျုပ်က မကြိုက်တော့ဘူး။ ခုတော့ ဒီထက် အသေး အဖွဲကျတဲ့ ကိစ္စလေးတွေမှာ တောင် ယောက်ျားက နေရာတကာလိုက်ပြီး ဩဇာပေးနေတော့ ကျုပ် သမီးကို သနားရမလား၊ စိတ်ဆိုးရမလား မဝေခွဲ တတ်တော့ဘူး။

ဒီတော့ ကျုပ် ဘာလုပ်သလဲ၊ စိတ်တိုတိုင်း ပုတီးကို နာနာကောက်စိ ပ်ပစ်လိုက်တယ်။ သားအိမ်သွားတည်းတော့လည်း ဩဇာပေးတတ်တဲ့ မ ယားကို ကြောက်ရတဲ့ သားကိုတွေ့တော့ ကျုပ်မှာ အကုသိုလ်ဖြစ်ရတ ယ်။ သမီးအိမ် သွားတည်းတော့လည်း စစ်စီတဲ့ ယောက်ျားကို တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောတဲ့ သမီးအတွက် ကျုပ်မှာ အကုသိုလ်ဖြစ်ရပြန်တယ်။

ရန်ကုန်မှာ တစ်လကိုးသီတင်းလောက် နေမယ်လို့ စိတ်ကူးပြီး လာ ခဲ့တာ။ ခုတော့ မနေတော့ ဘူးလေ။ ဆယ်ရက်ပဲ ကြာခဲ့တယ်။ မဖြစ်ဘူး ။ သူတို့ ဆီမှာ နေရတာ ကျုပ်မှာ အကုသိုလ်များ တယ်။ မြန်မြန်ပြန်လာ ခဲ့တာပဲ ကောင်းတယ်။

အစကတည်းက ကျုပ် မသွားချင်ပါဘူးလို့ အတန်တန် ငြင်းခဲ့တယ်။ အိမ်က အမယ်ကြီး တိုက်တွန်းလွန်းတာနဲ့ သွားခဲ့တာ။ ခုတော့ ကျုပ်မှာ အကုသိုလ်ပဲ ရလာခဲ့တယ်။ တော်ပြီ။ နောက် သင်းတို့ ရန်ကုန်ကို ဘယ် တော့မှ မသွားတော့ဘူး။

ကျုပ် အညာမြို့ကလေးမှာ ပဲ နေတော့မယ်။ မန်ကျည်းရွက် ချဉ်ရည်
ဟင်းနဲ့ ငရုတ်သီး ထောင်းပဲ စားနေတော့မယ်။

ရင်ခုန်ပွင့်

ဖွန်၊ ၁၉၈၇

* * *